

BİR MAKTEL-İ HÜSEYN ÖRNEĞİ*

A Model of Maktel-i Hüseyin

Mehmet ALTUNMERAL

Büşra HADANOĞLU

Betül YAZGAN**

ÖZET

Hz. Muhammed'in torunu Hz. Hüseyin'in Kerbela'da şehid edililişini anlatan eserlere "maktel" veya "maktel-i Hüseyin" adı verilir. İslam edebiyatlarında birçok maktel yazılmıştır. Bu makalede maktel türüne ait bir örneğin kısa incelemesi ile maktel metnine yer vereceğiz.

Anahtar Sözcükler: Hz. Hüseyin, Kerbela, Maktel

ABSTRACT

"maktel" or "maktel-i Hüseyin" is called that the work describes Hz. Muhammed's grandson Hz. Hüseyin had been martyred in Kerbela. In İslam literature have written alot of maktel. In this article, we will present that a model of maktel's short examination and its text.

Key Words: Hz. Hüseyin, Kerbela, Maktel

* Bu çalışmada, baş kısımdaki incelemeler ve metnin ilk 11 varasının okunması Mehmet ALTUNMERAL, sonraki 12a-21b varakları arasının okunması Betül YAZGAN ve 22a-32b varakları arasının okunması Büşra HADANOĞLU tarafından yapılmıştır.

** Celal Bayar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Eski Türk Edebiyatı Anabilim Dalı Yüksek Lisans Öğrencileri.

Hız. Peygamberin torunu Hız. Hüseyin'in Kerbelâ'da şehit edilmesini¹ konu alan eserlere "maktel" veya "maktel-i Hüseyin" adı verilmektedir.² Arap, Fars ve Türk Edebiyatında çok miktarda maktel yazılmış ve bunlar ilmî araştırmalarla incelenmiştir.³ Tüm İslam edebiyatlarında maktel türünde yazılmış en zirve eser ise Fuzûlî'nin Hüseyin Vâiz Kâşifî'nin Ravaztü's-Şühedâ'sından yararlanarak yazdığı Hadîkatü's-Süedâ adlı eseridir.⁴

Bu çalışmamızda Merhum Nihat N. YÖRÜKOĞLU kitaplığında bulduğumuz, içerisinde Süleyman Çelebi'nin Mevlid'i, değişik ilahi sözleri ve manzum parçalar bulunan bir kitapta yer alan Maktel-i Hüseyin'e yer vereceğiz. Maktel "Hazâ Kitâb-ı 'Aşürâ ve Bihi Nesta'in" başlığıyla başlar. Toplamda 1061 beyit olup, eserin müellifi ve ne zaman yazıldığı hakkında gerek metinde gerekse kitap içerisinde hiçbir bilgi yoktur.

Besmele ile başlayan eserde hemen konuya geçilir. Başında herhangi bir tevhid, münâcât, naat, dua vb. bölümler yoktur. Okuyucuyu dinlemeye çağırarak eser başlar.

Dinleñ imdi iy muhibbân-ı Resûl
Bu sözüñ aşlın işit iy pür-uşûl

Sonunda da maktelin bittiği söylenir ve 4 dua beyiti ile manzûme sona erer. Son beyiti şöyledir:

Hayra yaza şerrini anuñ kirâmen kâtibîn
Kim du'â ile añarsa işbu haşşuñ kâtibin

¹ Bu konuda daha fazla bilgi için bkz: Mustafa Asım Köksal, *Hız. Hüseyin ve Kerbelâ Faciası*, İstanbul: Köksal Yayınları, tarihsiz; Etem Ruhi Fırlalı, "Hüseyin", *DİA*, 18, İstanbul: Türkiye Diyanet Vakfı, 1998, s. 518-521; Elnure Azizova, *Kerbelâ Vak'ası*, İstanbul: Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, 2001.

² Maktel konusunda daha fazla bilgi için bkz: Şeyma Güngör, "Maktel", *DİA*, 27, Ankara: Türkiye Diyanet Vakfı, 2003, s. 455; Şeyma Güngör, "Maktel-i Hüseyin", *DİA*, Ankara: Türkiye Diyanet Vakfı, 2003, s. 456-457; İskender Pala, *Ansiklopedik Divan Şiiri Sözlüğü*, İstanbul: Kapı Yayınları, 2005, s. 296.

³ Edebiyatımızdaki araştırmalara örnek olarak: Harun Arslan, *Kitâb-ı Maktel-i Âl-i Resul (Giriş-Metin-İncele-Sözlük-Adlar Dizini)*, İstanbul: İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, 2001; Özlem Demirel, *Âşıkî'nin Maktel-i Hüseyin'i Üzerine Bir Dil İncelemesi*, İstanbul: İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Basılmamış Doktora Tezi, 2007; Kenan Özçelik, *Yûsuf-ı Meddâh ve Maktel-i Hüseyin (İnceleme-Metin-Sözlük)*, Ankara: Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, 2008; Nurcan Öznal Güder, *Kastamonulu Şâzî Maktel-i Hüseyin*, İstanbul: İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Basılmamış Doktora Tezi, 1997; Sadık Yazar, "XVI. Asır Şairlerinden Eğirdirli Şerîfî'nin Şevâhidü's-Şühedâsı", *Turkish Studies International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic*, Volume 4/2, Winter 2009, s. 1060-1084.

⁴ Gerekli bilgi için bakınız: Şeyma Güngör, *Fuzûlî, Hadîkatü's-Süedâ*, Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, 1987; Servet Bayoğlu, *Erenler Bahçesi*, Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, 1996.

Eser aruzun fâ‘ilâtün/fâ‘ilâtün/fâ‘ilün kalıbıyla yazılmıştır. Fakat 117 ve 239. beyitler arasında mefâ‘îlün/mefâ‘îlün/fe‘ûlün kalıbı kullanılmış ve bu değişiklik metnin kenarında kırmızı kalemle belirtilmiştir.

Mesnevî formunda yazılan eserin 6 yerinde aynı kalıpta fakat gazel formunda yazılmış beyitler bulunmaktadır. Bunlar; 4’ü Hz Hüseyin’in, 1’er de Müslim ve Zeynel-Abidin’in ağızından söylenmiş gazellerdir.⁵ Bu gazeller ayrı bir başlıkla gösterilmemiş olup sadece gazellerden önce şiir okunacağı bir önceki beyitte bildirilmiştir.

Söyledi şi‘r ile kendü hâlini
Atasıyla kavminüñ aḥvâlini (v.29b, b.902)

Eser içerisinde, Hz Peygamber için salât ve selâm isteme bâbında, kırmızı kalemle yazılmış 21 beyit bulunmaktadır.⁶ Bu beyitlerin 3 farklı amaçla kullanıldığı düşünülebilir. İlk amaç, biten bir konuyu başlık kullanmadan kendisinden sonra gelen diğer bir konu ile bağlamaktır. İkinci amaç, konunun derinleştiği noktalarda bir ara verip hem konuyu toplamak hem de okuyucuyu rahatlatmaktır.

Bir nefes dinlendürelüm iy hümâm
Cân u dilden diñüz imdi ve’s-selâm (v.9b, b.291)

Son amaç ise Hz. Peygamber için salât ve selâm isteyerek eserin manevî havasına katkıda bulunmaktır.

Durmañ imdi var ise sizde ḥayât
Eş-şalat çağırñuz ḳable’l-memât (v.3a, b.76)

Eser içerisinde işlenen konulara baktığımızda bunları üç ayrı bölümde toplayabiliriz. İlk bölüm, Hz Hüseyin’in doğumundan Müslim ve oğullarının başına gelenlerin anlatıldığı yere kadar olan kısımdır. Burada Hz. Hüseyin’in doğuşu ve kırık kanatlı melek, Hz. Peygamber’e torunlarının başına geleceklerin bildirilmesi, Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin’in yazdığı iki yazının kıyaslanması, Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin’in gürüşmesi, Hz. Fatıma’nın Zülfikar’ı bilmesi, Hz. Peygamber ve Hz. Ebubekir’in ölümünden sonra halife olan Hz.

⁵ Varak 10a’da 309-318. beyitler arasında Müslim’in ağızından 10 beyit, varak 14b’de 467-471. Beyitler arasında Hz. Hüseyin’in ağızından 5 beyit, varak 15b’de 469-500. beyitler arasında Hz. Hüseyin’in ağızından damadı Kasım’a 5 beyit, varak 16a-16b’de 594-600. beyitler arasında Hz. Hüseyin’in ağızından 7 beyit ve varak 29b’de 903-912. beyitler arasında Zeynel-Abidin’in ağızından 10 beyit.

⁶ Çeviri metinde bu beyitleri koyu punto ile yazdık.

Ömer zamanında yapılan bir gazada esir alınan Kisri Şâhının kızlarından Şehrebânû'nun evlenmek istemesi ve Hz. Hüseyin'i beğenip onunla evlenmesi, Yezid'in Kerbelâ'da Hz. Hüseyin'den bunun öcünü aldığı anlatılması ve Hz. Hasan'ın şehâdeti.

İkinci bölüm, maktelin resmen başladığı bölümdür ki şair maktele başladığını bir beyitle bildirir.

Yâri kılursa eger ol Müste'ân
Maḳtelinden diyelüm bir dâsitân (v.8b, b.263)

İkinci bölüm'de Müslim ve oğullarının Kûfe'ye gitmesi, Müslim ve oğullarının şehâdeti, Hz. Hüseyin ve hanesinin Kerbelâya gidişi, orada yaşananlar, Hz. Hüseyin'in şehâdeti ve son olarak Hz. Hüseyin'in şehâdetinden sonra meydana gelen olağanüstü olaylar anlatılır.

Üçüncü bölümde ise Yezid'in Şehrebânû ile evlenmek istemesi, Şehrebânû'nun onunla evlenerek Yezid'e tuzak kurması ve onu öldürmesi anlatılır.

Eserin dil ve üslup özelliklerine baktığımızda, sanat kaygısına düşülmeden sade bir dille yazıldığı ve lirik-didaktik bir anlatıma sahip olduğu ortadadır. Maktel türündeki eserlerin yazımındaki amacın okuyucuyu Kerbelâ olayından haberdar etmek ve aynı zamanda Kerbelâ'da yaşananları okuyucuya hissettirmek olduğu düşünülürse sanatlı bir söyleyişe yer verilmemesi normal ve olması gereken bir durumdur.

Eserde Eski Anadolu Türkçesi dönemine ait arkaik kelimelerin çok miktarda kullanımı dikkati çeker. “añaru, çalab, esenmek güñü, güyegü, ivermek kaçaru, kıgırmak, kıt, kuçmak, kuçuşmak, okumak, oñulmak, öñermek, şanışmak, şayru, söykenmek, şoloğ saat, tıraka, ulalmak, üşürmek, yaşanmak, yegrek, yırmak, yılaşmak, yiyesi...”

Eserde Eski Anadolu Türkçesi dönemine ait gramer hususiyetleri⁷ sıkça yer almaktadır. Burada bunlardan örnekler vermeye çalışalım.

Bu dönem bildirme eki olarak kullanılan dUrUr;

Didi girme kim Hüseyin doğmuş **durur**

Bunca yüz kez biñ melek inmiş **dürür** (v.1a, b.12)

Ayrılma hâli görevinde kullanılan bulunma hâli -dA

⁷ Çalışmamızda gramer hususiyetlerini incelerken şu eserden faydalandık: Prof. Dr. Gürer Gülsevin, Doç. Dr. Erdoğın Boz, *Eski Anadolu Türkçesi*, Ankara: Gazi Kitabevi, 2004.

Hem Hüseynüñ bağazında öpdi var
Mağza şefkatden buları pes iy yār (v.2a, b.44)

Duyulan geçmiş zaman 3. teklik kişi eki olan-(y)Up dur(ur);

Benüm kardaşcıgum bu öldürüpdür
Anuñ derdüñ içüme toldurupdur (v.5b, b.157)

Gelecek zaman 1. çokluk kişi eki olan -(y)AvUz;

Eger virürler ise bize anı
Müsülmān olavuz tutma gümānı (v.4b, b.119)

Dilek-istek kipi olarak kullanılan -gIl;

Buña da varımazam ana bilgil
Ne kim ben ister isem anıkgıl (v.6a, b.185)

Bağlama zarf-fiil eki olarak kullanılan -(y)UbAn;

Dedi iy kızlarum çün kim gelüben
Müsülmān olduñuz Haqqı bilüben (v.14b, b.129)

Bu kız da bezenüben tamda turdı
Ev üstine çıkuban perde gerdi (v.15a, b.148)

Harekeli olan eserde kimi zaman yazım birliği bozular. İkinci teklik şahıs ekinin kimi zaman -Uñ, kimi zaman -İñ şeklinde yazıldığı görülmektedir. (hālīñ-kālün/v.1b, b.21 vb.) Özellikle kalıbın bozulmaması amacıyla şeddeli okunması gereken kelimeler kalıba uygun bir şekilde harekelenmiştir. (cānı haqı-Tañrı haqı/v.16.a, b.520, Haquñ/v.7a, b.205 vb.) Dikkati çeken diğer bir husus da özellikle “aydur, aytdı vb.” kelimelerin çođu yerde “ider, itdi vb.” şeklinde harekelenmesidir. Bu metnin gramer ve dil özellikleri yönünden daha geniş bir şekilde incelenmesinin yararlı olacağı kanaatindeyiz.

Son olarak da nüsha özelliklerine yer verelim. Üzerinde çalıştığımız metin düzgün bir nesihle yazılmış ve harekelidir. Manzumenin başlığı ve aralardaki salāt ve selām isteme beyitleri ile üç ayrı yerde “nāgehān” kelimesi kırmızı renkte yazılmıştır. Sayfalarda satır sayısı 17’dir.

KAYNAKÇA

-ARSLAN, Harun, *Kitâb-ı Maktel-i Âl-i Resul (Giriş-Metin-İncele-Sözlük-Adlar Dizini)*, İstanbul: İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, 2001.

-AZİZOVA, Elnure, *Kerbela Vak'ası*, İstanbul: Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, 2001.

-BAYOĞLU, Servet, *Erenler Babçesi*, Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, 1996.

-DEMİREL, Özlem, *Âşıkî'nin Maktel-i Hüseyin'i Üzerine Bir Dil İncelemesi*, İstanbul: İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Basılmamış Doktora Tezi, 2007.

-FIĞLALI, Etem Ruhi, "Hüseyin", *DİA*, 18, İstanbul: Türkiye Diyanet Vakfı, 1998, s. 518-521.

-GÜDER, Nurcan Öznal, *Kastamonulu Şâzî Maktel-i Hüseyin*, İstanbul: İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Basılmamış Doktora Tezi, 1997.

-GÜNGÖR, Şeyma, *Fuzûli, Hadikatü's-Süeda*, Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, 1987.

..... "Maktel", *DİA*, 27, Ankara: Türkiye Diyanet Vakfı, 2003, s. 455.

....."Maktel-i Hüseyin", *DİA*, 27, Ankara: Türkiye Diyanet Vakfı, 2003, s. 456-457.

-KÖKSAL, Mustafa Asım, *Hz. Hüseyin ve Kerbelâ Faciası*, İstanbul: Köksal Yayınları, tarihsiz.

-ÖZÇELİK, Kenan, *Yûsuf-ı Meddâb ve Maktel-i Hüseyin (İnceleme-Metin-Sözlük)*, Ankara: Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, 2008.

-GÜLSEVİN, Gürer, Erdoğan Boz, *Eski Anadolu Türkçesi*, Ankara: Gazi Kitabevi, 2004.

-PALA, İskender, *Ansiklopedik Divan Şiiri Sözlüğü*, İstanbul; Kapı Yayınları, 2005, s. 296.

-YAZAR, Sadık, "XVI. Asır Şairlerinden Eğirdirli Şerîfî'nin Şevâhidü's-Şühedâsı", *Turkish Studies International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic*, Volume 4/2, Winter 2009, s. 1060-1084.

-*Yeni Tarama Sözlüğü*, Düzenleyen: Cem Dilçin, Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları, 1983.

Hazā Kitāb-ı ‘Aşūrā ve Bihi Nesta‘in¹

Bismillāhırrāhmanırrahīm

Diñleñ imdi iy muhibbān-ı Resūl
Bu sözüñ aşlın işit iy pür-uşul

İdelüm bir muhtaşar bir kaç kelām
Hānedānından Resūlüñ iy hümām

Muştafānuñ kıızı oğlanlarını
Nice geldi dünyaya diyem anı

Ne sebep oldu olara yine hem
Nice geldi bunlaruñ başına ğam

Cān ile diñle bunı tā bilesin
Şevk ile gönülünde muhkem kılasın

Yāri kılursa eger ol Müste‘ān
Eyleyem bunı size bir bir beyān

Diñle imdi ol Hüseyn-i bā-şafā
Nice toğdı anasından pür-şafā

Fāţımā kapusına geldi Velī
Tā içerye gireydi ol ‘Alī

Didi Aħmed kapuda dur imdi sen
Kimse bir qoyma içerye bunda sen

10. Toğdı alasın Hüseyn-i muhterem
Geldi şād ile melekler başı hem

Ebübekr eglenmeyüp geldi vü hem
Kapuya girmek diler ol da behem

Didi girme kim Hüseyn toğmuş durur
Bunca yüz kez biñ melek inmiş dürür

Şoñra bir bir cümle aşşab geldiler
Fāţımānuñ kapusunda tırdılar

Şāzılıq oldu tamam gitdi melek
Bübekir evvel girüp itdi dilek

Yā Muhammed bir ‘aceb söz dir ‘Alī
Geldi dir bunca melekler ol Velī

1b. Bir ‘aceb geldi baña bildüg’anuñ
Şübhesiz ğall eylegil aşlın bunuñ

Şordı Aħmed kim neden bildüñ ‘Alī
Bu melekler kaçduğımı yā Velī

Didi her zehre-dil nice pes ħisāb
Söz budur vallāhu a‘lem bi‘ş-şavāb

Didi Bübekre Resūl daħı ‘aceb
Budur işit beni sen hem bü’l-‘aceb

20. İçlerinden bir melek götürdiler
El ayak qanat şınıq getüreler

Şordum aña kim senüñ ħālüñ nedür
Ne sebebden böylesin qālüñ nedür

Didi kim ben bir ferişteydüm bilüñ
Emr-i Ħaqqı ba‘zı ħālinde qoyuñ

Görürem gök kapusın bir gün açuq
Yirde yatur bir kişi mecruħ şınıq

Dirliğinden buña ölüm yeg didüm
Diyicek bu ħāle ben de uğradum

¹ Çalışmamızda çeviri metin uzun olduğu için bir beyiti bir satırda araya (/) işaretini koyarak verdik.

Bir cezâyire beni bıraktılar
Yedi yüz yıl beni anda kodılar

Şādılığa bu melekler geldiler
Beni daği bile alup geldiler

Şunuñ üzre kim şefâ'at idesin
Bu Hüseynüñ hürmetine idesin

Ben daği idem du'āsın Cebra'il
Geldi kabül oldu didi bellü bil

Pes Hüseynüñ kundağını çözesin
Bu ferişte ayu eliyle şıgasın

30. Çözdiler Hüseyni şıgadı anı
Şağ oldu ol feriştenüñ teni

Başladı bu kez ferişte ağladı
Zârı oluban cigerler tağladı

Ben didüm noldı sebep ağlamağa
Zârı kılup yüregüñ tağlamağa

2a. Didi kılincun Hüseynüñ ağlaram
Ağlamayup ben daği yâ neyelerem

Ben didüm kim bunu kimdür öldüren
Didi şor Cibrile kimdür öldüren

Ben didüm yâ Cebra'il gerçek mi bu
Didi kim gerçek dürür sözünde bu

Hüseyinden biñ yıl öñ yaratdı Hağ
Bu durur kabrine bekci olucağ

Çünkü bunlar böyle 'izzetlü ola
Bunlara kıymağ Yezide ne ola

Hânedânına anuñ kaşd ideler
Yine Aħmedden şefâ'at umalar

Nice rahmet ide anlara Hudâ
Vir şalavât rûh-ı pāk-i Muştafâ

40. **Bir nefes diñlendürelüm iy hümām**
Muştafānuñ rûhına diñ es-selām

Yine bir gün ol Resül-i pāk-dîn
Hasan Hüseyin ikisi ber-güzin

Ulalup birbir ile oynar idi
Muştafānuñ şefkati kaynar idi

Şefkatinden pes Hasanun Muştafâ
Öpdi ağzında Resül-i bā-şafâ

Hem Hüseynüñ boğazında öpdi var
Mağza şefkatden buları pes i yâr

Ol sa'at Cebra'il indi Aħmede
Hağ selām itdi dedi sen Aħmede

Baňa karşı oğul öpmek ne revâ
Dilemezem benden artuğın seve

'İzzetimçün öpdüñ ağzından anı
Vireler içe ağı çıka canı

Şunu kim öpdüñ boğazından anı
Keseler başın anuñ ağa kanı

Virdi bir şişe dedi hem Aħmede
İçi toptolu kızıl toprağ dede

50. **2b.**Bu şişe toprağı kaçan kan ola
Vağt yetişüp ola şehid Kerbelâ

İşidicek bu sözi Aħmed i cān
Gözlerinden kanlu yaş oldu revān

Şişeye mühr urup alup şağladı
Vaşf-ı hâli Fâţımaya söyledi

İşidicek Fâtıma kıldı fiġān
Nidelüm ħükm-i Ħudādur dir iy cān

Şoñra bir bir hem didükleri gelür
Kimisi aġu içüp anı ölür

Kerbelāda kimisi şusuz qalür
İşidesin řoñra hem neler olur

Bunları bunda qoyalum biz yine
Ħasan u Ħüseyne geledüm yine

**Diler iseñ yazıla nurdan berāt
Muřtafānuñ rüġına diñ eş-řalāt**

Pes Ħasan ile Ħüseyñ bir gün iy yār
İkisi bir kāġıda yazu yazar

Biribirine benüm yegdür didi
Gel şoralum babamuza biz dedi

60. Atamız müşkülümüz ħall eyleye
Aradan tā şübhemüz bizüm gide

Pes ‘Alīye varup anı didiler
Bu yazınuñ qanqısı yeg didiler

Atası anañuza varuñ dedi
Benden ol yegrek bunu bilür dedi

Varuban analarına şordılar
Bu yazınuñ qanqısı yeg didiler

Ol daġı dedeñüze varuñ dedi
Benden ol yegrek bunu bilür dedi

Ŧurup anı dedesine vardılar
Bu yazınuñ qanqısı yeg didiler

Didi Aġmed bunlara kim iy oġul
Cebrā’ il gelsün şoralum bilür ol

3a. Bir sa‘atden geldi Cebrā’ il i yār
Cebrā’ ile işbu sözi şordılar

Ol da didi Allaha arz ideyin
Bilmezem qanqı yazu yeg nideyin

Varuban arz itdi Cibril ħazretā
Qanqı yazu yeg biline ey Fetā

70. Cebrā’ ile emr idüben Ħaġ dedi
Cennet içinden bir elma al dedi

İki yazu üstüne var at dedi
Qanqıya düşerse ol yegdür dedi

Vardı cennetden bir elma aldı tiz
Ol yazu üstüne atdı anı tiz

İki pāre olup elma ey beşer
Varup iki yazu üstüne düşer

Şübheleri ħall oluban bildile
İşbu işde kamu ħayrāñ qaldılar

Bildiñüz mi ħürmetin iy bü’l-vefā
Vir řalavāt ruġ-ı pāk-i Muřtafā

**Durmañ imdi var ise sizde ħayāt
Eş-řalāt qaġırñuz qable’l-memāt**

Yine bir gün otururken Muřtafā
Ħasan u Ħüseyñ ile ol pür-řafā

Bir kişi geldi bir elma virdi pes
Muřtafāya otururken muġtebes

Müşkül oldu ikisine virmege
Dilemez ħatırlarına irmege

80. Geldi Cebrā’ il řoloġ sā‘at dedi
Pes güreşdür yiñene virgil dedi

Ŧurmadın güreşdi ikisi anuñ
Vir şalavât var ise cânuñ senüñ

Ġâlib olmadı bu kez birbirine
Hağ revâ görmedi biri birine

Emr idüp Cibrîl bir elma getirür
İki elmayı birer birer virür

3b. Arada adl oldı sen diñle yine
Anası vaşfında hem diñle yine

**Rağmet-i Hağ diler iseñ iy hümâm
Cân u dilden diñüz imdi ve's-selâm**

Hayberüñ ħal'asın alduğda 'Alî
Fâtımaya geldi didi ol Velî

İşbu Zülfikâr ile ol dem dedi
Sen de bildüñ mi bunı Fağma dedi

Gülüben Fağma 'Alîye ol dem dedi
Zülfikârı senden öñ bildüm dedi

İşidüp kıldı ta'accüb pes 'Alî
Geldi Ağmede dedi bunı Velî

90. İşbu sırrı baña bildür yâ Resül
Zülfikârı pes neden bilmişdür ol

Ŧurdı peygamber gelüp kızum dedi
Zülfikârı sen neden bildüñ dedi

Yâ baba mi'râc kılduñ sen şu dem
Cennete varup anı girdüñ o dem

Pes gezerken irdüñ elma dibine
Elma alup yarusın yidüñ yine

Yarusını ħoduñ anama benüm
Armağân itdüñ anama iy canum

Ol da yidi yarusını iy atâ
Yarusından yaradıldum ben de tâ

Zülfikâr elma dibinde ħüzn ile
Ŧurmuş idi anda Allah izn ile

Hem 'Alî vaşfı benüm vaşfım ile
Yâdluyidi arğasında hem bile

İşidüben öpdi elinde Resül
Vir şalavât sen dağı iy pür-uşül

Bu durur Ħasan Ħüseynüñ anası
Bu şadefden doğdılar dür-dânesi

**100. Ŧurmañ imdi var ise sizde ħayât
Ravzasına Ağmedüñ diñ eş-şalât**

4a. Diñleñ imdi iy 'azîz-i bâ-şafâ
Bâğisin dağı işit iy pür-şafâ

Ol zemân kim Muştafâ rığlet ider
Yirine Bübekri ħoyuban gider

Bübekirden soñra 'Ömer ħalîfe olur
Kâfire ol dem ħazâlar çoğ olur

Gönderüp ol dem ħazâ kıldı 'Alî
Kisrinüñ şâhına vardı ol Velî

Öldürüben malını aldı anuñ
Oğlun ve kızın esîr itdi anuñ

İki kızları var idi ħüb-rü
Gelmemişdi ancılayın mâh-rü

Ulu kızuñ Şehrebânüdi adı
Kici kızuñ Mâriyüseydi adı

Getürüp 'Ömere 'arz itdi 'Alî
İşte malı kızları hem oğlanı

Oğlun İmāna ‘Ömer da‘vet ider
Gelmedi İmāna oğlan gör nider

‘Ömer didi ki hoş ola vireyin
Ne miqdār var ise anı göreyin

110. Kesdiler ‘Ömer buyurdı başını
Görücek kızlar ağıtdı yaşını

Hzine-dārı ol dem tiz kığırdı
Ki Sa‘d ibni Ebī Vaqqāşdı adı

Kızları daği depālek didi hoş
İlerü geldi ‘Alī eyledi cüş

Dedi ol kızlaruñ rızqını cümle
Deveye yükledüp ilt teslim eyle

Didi diri olması āsān olur
Ulu dirilmek velī kaçan olur

Hzine-dār bu sözi çü işitdi
Ki birkaç yüz deve alup çü gitdi

Kızları öldürmeyelüm ço hele
Vaqt ola bunlar da İmāna gele

Çıkarup hazneden cümle olanı
Ki beş yüz deveye yükletdi anı

Aldı gitdi kızları ol dem ‘Alī
Virdi Ümmi Selemeye ol Velī

İletüp kızlara virdiler iy cān
Görüben kızlar anı oldı şād-mān

Bunlara eyle naşihat sen hele
Sözünü işidüp İmāna gele

Sevinüben İmāna geldiler hoş
Çalabuñ rahmetine oldılar tüş

Ol daği kıldı naşihat çok zemān
Geldiler İmāna āhir şādumān²

Bu kez Ümmi Seleme bunları hoş
Naşihat böyle itdi Hakk bula tüş

Didiler ana bizi diler iseñ
Müsülmān olduğumuz diler iseñ

Dedi iy kızlarum çün kim gelüben
Müsülmān olduğuz Hakkı bilüben

4b. Halīfeden bize sen isteyüvir
Atamız rızqını var dileyüvir

130. Gerek şimden girü dirlik açasız
Birer yigide varup hoş geçesiz

Eger virürler ise bize anı
Müsülmān olavuz tutma gümānı

Daği hük-m-i şeri‘at budur iy cān
Ki çift olmak gerekdür cümle insān

120. İşidüp Ümmi Seleme bu sözi
Varuban ‘Ömere dedi bu rāzı

Ne dirsiz bu işe iy ana cānı
Murādıñuz ne ise söyleñ anı

Ulu kız Şhrebānū söze geldi
Didi bize ne er gāyūsı kaldı

Yitimüz hem garibüz şimdi giryān
Ki kardaş derdi çıkmaz içimüzden

² Bu iki beyit arasına kırmızı renkle “mefâ‘il” kelimesi yazılarak veznin değıştiğı bildirilmiştir.

5a. Meger şöyle ola tã kim geleler
Ki cümle bay u yoşsul cem^c olalar

Güzer kıla kamu bir bir öñümden
Kimi kim begenürsem varam andan

Eger böyl' olmaz ise bu da iy cãn
Ere varmazam ana baña inan

İşidüp Ümmi Selme işbu sözi
Ögütledi yine ol iki kızızı

Pes andan turuban yürüdi fi'l-hâl
Varup 'Ömer çatına irdi derhâl

140. Bu kızlaruñ sözini söyledi hoş
'Ömer diñledi anı uruben güş

Dedi kim eyle olsun hoş görelüm
Ki cümle halk bir araya direlüm

Münādiler dedi kim cümle bilüñ
Şu Kisrî pâdişâhı kızlaruñ

Murâdı oldurur kim hep gelesiz
Öñünden cümleñüz güzer kılasız

Kimi begenür ise anda görüp
Ki dirlik ideler hem aña varup

İşidüben bu sözi halk itdi cüş
Dönüben evlerine gtdiler hoş

Mülebbes hem müselleh oldılar hep
Birer tãzı atlara bindiler hep

Ṭonanup cümle iller hep dirildi
Şanurduñ âfitâb yire inüpdi

Bu kız da bezenüben tamda turdı
Ev üstine çıkuben perde gerdi

Oturdı Ümmi Selme dağı bile
Diler kim yârini getüre ele

150. Bu yaña halk da hep geldi dirildi
Kamusı müntazır oldu ve turdı

Pes ol vaqt yürüdi evvel kademde
'Ömer kendüsi yürüdi o demde³

5b. Bu yaña Şehrebânü çünki bakar
Alaydan çıkdı bir key-mu'teber er

Dedi kız anasına eyle beyân
Bu gelen kişi kimdür iy firāvân

Anası aydur 'Ömerdür bilgil anı
Halifemüzdür ol gider gümânı

Resülün dört yârinün ol biridür
Varursañ buña gâyet hoş yeridür

Dedi kim Şehrebânü varımazam
Bunuñ çatında bir dem turımazam

Benüm kardaşcıgum bu öldürüpdür
Anuñ derdin içime taldurupdur

Egerçi halk ulu idindi ânı
Gerekmez varımazam baña anı

'Ömer çün kim geçüp andan şavışdı
Anuñ ardınca bir dağı irişdi

160. Adâbın hıfz idüben şöyle bekler
Hayâsından utanur hep melekler

³ Eski metinde "vakit" şeklinde harekelenmiştir. Vezine uması için "vakt" okuduk.

Ki t̄azı ata binüp yürür idi
Yüzünüñ nûrı hem şu‘le virürdi

Bu kez kız gördi anda çünkü bunu
Ki Ümmi Selemeye şordı anı

Didi kim bu gelen kimdür iy ana
Hayâyile gelür bakmaz yabāna

Pes Ümmi Seleme didi ki iy cān
Bu gelen kişiye dirler ki ‘Oşmān

Resüle güyegü hem bu olupdur
Pes anuñ iki kızların alupdur

Ki zi’n-nüreyñ dediler olduğıçün
Resülün iki kızın aldığıçün

Dağı ol çār-ı yāruñ bu biridür
Qabül iderseñ anı hoş yeridür

Dedi kim Şehrebānū hem iy ana
Resülün iki kızların yirine

6a. Ne yüz ile varayın oturayın
Ya anlaruñ yüzün nice göreyin

170. Buña da varıamazam bilgil ana
Gerekmez bunu dağı inan baña

Çü ‘Oşmān geçdi ilerü o cāndan
Bu yaña bir kişi çıkdı alāydan

Gelür kim heybeti arslāna beñzer
Cihāna gelmemiş ancılayın er

Bu kez şordı kız ol dem anasına
Bu gelen kişi kimdür hem adı ne

Egerçi hoş münevver hūb u peyker
Velikin heybetinden yerler ürker

Dedi Ümmi Seleme ki bu kızum
Diyeyim diñle bu kişiyi sözüüm

Budur kāfirleri kırup yitüren
Budur Hayber qapusını götüren

Şu kāfir begleri başun kesendür
Şarāyı qapularına aşandur

Resülün güyegüsü hem ‘Alidür
Haqqun arslānı ol gerçek Velidür

Budur dördüncüsü yāri Resülün
Budur sevgülü yāri ol uşulün

180. Eyü ister iseñ buña varasın
Ve ger dilemeziseñ sen bilürsin

Dedi kim Şehrebānū iy ana bil
Benüm bu fikrimün qaydını sen qıl

Ne kim söyledün ise haq buyurduñ
Ki hüsn-i hulq ile beni tıyurduñ

Ve illā atamı bu öldürüpdür
Qamu hazinesin yağma qılupdur

Öñüme düşe gelür irdügince
Bu cānum ürke gelür gördüğümce

Buña da varıamazam ana bilgil
Ne kim ben ister isem anı qılğıl

6b. ‘Alī çün kim geçüp gitdi alaydan
Bu kez aşhab güzer qıldı öñünden

Ki her birine buldı bir bahāne
Dedi bunlara varmazam iy ana

Şahābe uluları çünkü geçdi
Bu kez yigitler alayı irişdi

İki bölüm idi bunlar ki geldi
Gelüp meydân içine çünkü taldı

190. Bir alây Hâşimiler kim esendi
Olara baş ‘Alî oğlu Hâsandı

O bir alay ümmete aşlı oldu
Olar da cem‘ oluben anda geldi

Yezîd idi bularuñ hem re’îsi
Re’is idindilerdi ol nañisi

Hâsan didi ki ben öñdin varayın
Yezîd didi ki ben öñdin varayın

İkisi günüye düşdi çü der-ân
‘Ömer işidüp anı kıldı fermân

Hâsan öñdin yürüsün dir buyurdu
Yezîdüñ fitnessin kaydın kayurdu

Eşidüp pes Hâsan depdi atını
Tağınmış üstüne ceng aletini

Dedesinüñ ‘amâmesi başında
Şanayduñ incü dizmişler dışinde

Burağmış rûhları zülf-i muğarrâ
Yüzünde şanki nûr oynar müserrâ

Cemâlinden irer hürîlere fer
Vişâlinden cinân ehli muzaffer

200. Çü taldı ‘âleme hüsni-i şadâsı
Görenler dedi cân olsun fidâsı

Bu yaña Şehrebânü gördi anı
Anasından yaña dönderdi yöni

Dedi kim bu gelen kimdür buyurgıl
Bunuñ vaşfiyla cânımı toyurgıl

7a. Dedi Ümmi Seleme bilgil anı
Saña vaşf eyleyeyin ben o cânı

Anası bu yigidüñ Fâtımadur
Babası hem ‘Alîyye’l-Murtażâdur

Dedesi ol Muğammed Muştafâdur
Hağuş mağbûbı vü kân-ı şafâdur

Resûlullah bunı gâyet severdi
Yüzini görmege dâ’im iverdi

Nübüvvet bağçesinüñ tâvusıdur
Risâlet bağrinüñ dür-dânesidür

Zamâne görmedi bunuñ gibi hûb
Cihâna gelmedi emşâli mağbûb

Yüzini görene olur mübârek
Ki şun‘ından yaratdı Hağ tebârek

210. Başuñda devletüñ var ise kızum
Geçürme fırsatı hoş diñle sözüm

Bunuñ gibi yigit elüñe girmez
Bunuñ beğenmeyen ‘ömrinde gülmez

‘Alîñüñ oğlu vü adı Hâsandur
Yüzi şems ü kamer bil kim Hâsandur

Gerek kim ‘aklu başuña diresin
Var ise devletüñ buña varasın

Dedi kim Şehrebânü ana bil sen
Ne kim ben diler isem kılasıñ sen

Ğamu sözleriñüz hağdur bilürem
Bunuñ ‘avretleri çokdur bilürem

Ğarîbem ben buña da varıamazam
Ol ‘avretler içinde olıamazam

Hasan geçdi ilerü pes o yirden
İki atlu çıkdı bu kez alaydan

Hüseyn idi gelenüñ biri iy cān
Yezîd idi biri ol naḥs-i tuğyān

Hüseyn depdi atını pes ilerü
Melül olup Yezîd çün qaldı gerü

220.7b. Bu yaña Şhrebānū gördi şîr-ān
Gelüp karşıısına bir māh-ı tābān

Yüzi bedr olmuş aya beñzer idi
Yañaqları hemān elma gibiydi

‘İmāmesi⁴ başında vü libāsı
Müzehhebler kāmū yoqdur denāsı

Mükemmel hem müretteb hūb u mevzūn
Münevverdür yüzi hem kaddi uzun

Yüzinüñ pertevinden gün utanur
Hilāl ü kaşlarından ay yaşanur

Yüzini görmege müştāk melekler
Ayağı tozuna muhtāc felekler

Kamu ziynetleri çün hūb yaraşur
Yüzine bakmağa gözler kamaşur

Bu yaña Şhrebānū gördi anı
Hemān ‘aşık oluben yandı cānı

Țutuldı dili sözler söyleyimez
Dönüben hālını şerḥ eyleyimez

Kılupdı cān u dilden oldı ‘aşık
Anuñ ‘aşkı yolunda oldı şādık

⁴ Bu kelime “ ‘amāme” şeklinde yazılmıştır.

230. Dedi Ümmi Seleme aña kızum
Ki cān ile eşidüp Țut bu sözüm

Bunuñ gibi yigit elüñe girmez
Bunu begenmeyen ‘ömrinde gülmez

Eşidüp Şhrebānū açdı sözün
Anasına dedi hep cümle murādın

Dedi kim bunu begendüm görürem
Alursa cāriyelüğe varuram

Bunu didi ve Țurdı hoş yerinden
Dedi işār idelüm hoş varından

İki avcı hep Țolı gevher idi
Hüseyne saçdı anda Şhrebānı

Etegi Țoptolu gevherdi iy cān
Hüseyne saçdı ānı şād u ḥandān

8a. Bu kez anda kamu ḥalk bildi anı
Gözi Țutdı kızuñ begendi anı

Hüseyn-i ihtiyār itdi ‘acebdür
Ki zîrā devletine ol sebebdür

Bu kez anda şahābi bildiler hep
Ki cümle Țutlu olsun didiler hep⁵

240. Böyle diyüp cümlesi tağıldılar
Diñle Yezîd oğlu ne fitne kılar

Dir kim evvel Hüseyn varmasa beni
Şhrebānū begenür idi beni

⁵ Bu iki beyit arasına kırmızı kalemle “fâ‘ilât” yazılmıştır. Bu şekilde veznin değiştiği bildirilmiştir.

Dir eger fırsat tutarsa elümi
Öldürüp Hüseyini alam kinümi

Mâcerâ arada bu olmuş durur
Kim Hüseynüñ başına gelmiş dürür

Bu sözi bunda kıoyalum biz hele
Şoñra bilsen başına neler gele

**Ger dilerseñ bulasın otdan necât
Deñ muṭahhar ravzasına eṣ-şalât**

Diñle imdi nice oldı vaşf-ı hâl
Tâ bilesin nice oldı bu maḳâl

Pes düğün idüp nikâh eylediler
Cümle ḥalkı anda hep toyladılar

Şehrebânüyı Hüseyne virdiler
Ol ikisi de murâda irdiler

Şehrebânü kız qarındâşı daḥi
Bübekir oğlına virdiler aḥî

250. Sürdiler devrânların bunlar i yâr
Şoñra ne fitne kıopar işit i yâr

Raḥmet-i Ḥaḳ cümlesinüñ cânına
Âline evlâdına aşḥabına

Bübekir ‘Ömer ve ‘Osmân hem ‘Alî
Dünyeden naḳl itdiler bunlar velî

Gidicek ‘Alî Yezîd fitne kıurar
Âl ile oğlanların bir bir kırar

8b. İşit imdi Ḥasana ne itdiler
Cânına dürlü belâlar virdiler

Zehir virdiler Ḥasana içdi ol
Kara kıan kıuşup cefâyı çekdi ol

Şora varup Hüseyin aña dedi
Nolduñ iy kıardaş diyüben ağladı

Bize daḥi gele bir gün işbu iş
Emr-i Ḥaḳdur nic’idelüm işbu iş

Dedeñe ataña sen kıavuşasın
Anaña kıardaşuña buluşasın

Ben kıalam bunda baña da ne ola
Tâ şehîd olunca deşt-i Kerbelâ

260. Didi Ḥasan baña bayramdur bugün
Şanma kim yaşdur baña key ḥoş düğün

Böyle diyüp cânı pervâz eyledi
İşidenler zâr u efgân eyledi

Raḥmet-i Ḥaḳқа ulaşdı ol daḥi
Diñle noldı sen Hüseyne iy şehî

Yâri kıılırsa eger ol Müste‘ân
Maḳtelinden diyelüm bir dâsitân

**Raḥmet-i Ḥaḳ diler iseñ iy hümâm
Cân u dilden diñüz imdi ve’s-selâm**

İşit imdi iy ‘azîz-i bâ-şafâ
Kerbelâda n’oldı âl-i Muştâfâ

Maḳtelinden iy emîrî’l-mü’minîn
Ben Hüseynüñ aydayın biñde birin

Pes ‘Aliden şoñra Yezîd ol zemân
Pâdişâh olmuş idi bilgil i cân

Mekke de idi Hüseyin-i bâ-şafâ
Kıavmi ve kıardaşlarıyla pür-şafâ

Hem Dımışk şehrinde olurdu Yezîd
Mekr ü âle başlamışdı hem ol it

270. Kūfeden bir kaç Hārîci neyledi
Kim Hüseyne fitne vü āl eyledi

9a. Bir nicesi bir yire dirnişdiler
Hîle idüp cümlesi and içdiler

Yazdılar nāme Hüseyne kim i şāh
Gelesin seni idevüz pādîşāh

İncinüben biz Yezîdden ‘ācizüz
Cümlemiz bunuñ elinden kâşîruz

Böyle diyüp nāme’i gönderdiler
Müddet ile ol gidenler geldiler

Varuban Hüseyne virdiler selām
Nāme’i verüp oқıdı ol hümām

Oқudı yazanları hep geldiler
Nāmenüñ içindeküni bildiler

Geldi ‘Abdullah ve ‘Abbās hem bile
Hāşimîler dağı cümlesi bile

Bunlara didi Hüseyn-i nā-müdār
Nāme hükmine ne dîrsiz siz i yār

İbn-i ‘Abbās aydur iy zeyne’l-beşer
Evvelā anlara göndersen bir er

280. Size andan göndere ol bir nişān
Tā ki siz de kâlkasız bunda hemān

Müslim adlu bir kişi vardı i yār
Kim bahādır er idi key nā-müdār

Didiler kim Müslimi gönderelüm
Ne haber virür bize ol görelüm

Şoñra biz dağı varavuz iy yere
Yāri kılursa işimüz Hāq öñere

Müslimi gönderdiler evvel i yār
Tā o yer mi göre ol şehr ü diyār

Müslimüñ var idi iki oğları
Bülbül ü hāfızlar idi her biri

İkisinde bile alup gitdi pes
Söz(i) çok Kūfeye bunlar yetdi pes

Ol müsülmānlar gelüp gör nitdiler
Müslime her biri bi‘at itdiler

9b. Bunlaruñ aldı cevābın pes i cān
Yazdı mektüb gönderüp gitdi hemān

Geldi nāme çün Hüseyne ol zemān
Oқuyuban bildiler hāli ‘ayān

290. Nāme hālîni bilicek tırdılar
Yaraқ idüp anı yola girdiler

Қavmiyile yola girüp gitdiler
Aşşam olup bir araya yitdiler

Bir nefes diñlendürelüm iy hümām
Cān u dilden diñüz imdi ve’s- selām

Diñle imdi nice oldı vaşf-ı hāl
Tā bilesın niye irişdi maқāl

Kūfede bi‘at idenden bir gamāz
Beglerine kıladı ol bî-namāz

Kūfe begine dedi bilgil i şāh
Geldi Müslim bundadur olğıl āgāh

Şehri halkı bi‘at itdi Müslime
Tābi‘ oldı aña mü’minler heme

Nāme yazılup Hüseyne gitdi hem
Şimdiden gör gelmedin başına gam

Şimdi Müslim Hâbin evinde bilûñ
Hâbine hem Müslimi siz buldıruñ

Begleri çün kim bu sözi diñledi
Âh kıluban zârı zârı iñledi

300. Emri kıldı şehri ortaya aluñ
Müslimi kanda ise arañ buluñ

Ƙonduğı evi dağı yağma kıluñ
İşbu sözi tiz tutuñ hâşıl kıluñ

Hâriciler varuban aradılar
Müslimi ol evde hem bulmadılar

İşidüp turmuşdı Müslim hüzn ile
İki oğlanuğı yanınca bile

Şüretini degşürüp Müslim hemân
Gice kâdı evine geldi hemân

10a. Didi yâ kâdı kerem kılgıl bize
İşbu oğlanuqları qoram size

Tañrı yolunda emânet bilesin
Ben gelince bunları şaklayasın

Ƙâdınuñ evinde oğlanuqların
Ƙodı getdi geydi silâhın varın

Hep yarağın hem silâhın bağladı
Ƙuçdı oğlanuqlarını ağladı

Didi kıluñ âhiret haqqın helâl
Gerçi kim bugün bize oldu vebâl

310. Ne kılayım yavrucaqlarum sizi
Uş ğariblikde qomışam pâyimâl

Ƙaşd kıldılar bizi öldürmege
Böyle yazmış alnımuza Lâ-yezâl

Yavrucaqlarım beni unutmañuz
Himmetüñüz bile olsun yâ ricâl

Döndi oğlanuqları aydur bu kez
Baba sen dağı bize eyle helâl

İşbu qavl ile mi getürdüñ bizi
Kim ğariblikde qoyasın pâyimâl

Bu havâricler arasında bizüm
Tâ olısar hâlimüz iy bî-zevâl

Ne kılalum Tañrınıñ taqdirine
Alnımızda böyle yazmış Lâ-yezâl

Çün Emîrü'l-mü'minîne iresin
Diyesin bizden aña niçe oldu hâl

Tâ ki bunlardan bizüm dâdümüzi
Ala ol zeyne'l-beşer tâcü'r-ricâl

Eyle diyüp ağladılar zâr u zâr
Bindi Müslim atına nevmîd-vâr

320. Şehr içinde yürür idi dört yaña
Diler idi kim çıkaydı bir yaña

Hâriciler çevre almışdı şehri
Şehr içinde yürür idi begleri

10b. Gice içre uğrayu geldi aña
Şordı Müslime ne ersin di baña

Bildi Müslim anı hergiz tınmadı
El kılıca urdı andan dönmedi

İrdi çaldı kılıc anuñ üstüne
Anı iki pâre kıлмақ қаşdıна

Hile itdi indi atından yire
Biñ er aldı Müslimi ara yire

<p> Kılıc aldı eline Müslim beřir Tārūmār itdi buları ol dilir </p>	<p> 340. Maşrabayı ağızına aldı hemān Ğaricī řāmı irişdi řaltabān </p>
<p> Bir dem içinde yüz ellisin biçer Qalanı her biri bir yaña kaçar </p>	<p> Gürz ile ağızına urdı ol la'ın Maşraba şındı döküldi şu hemin </p>
<p> Ortaya aldılar anı nāgehān Urdı şalbi şalbe ol dem pehlevān </p>	<p> Zaĥm irincek ağızına ol nā-müdār Atı başını çevürdi nā-müdār </p>
<p> Nitekim cehd eyledi yol bulmadı Bir yaña çıķmağa çāre olmadı </p>	<p> Tīğ üşürdiler yezidler ol zemān Müslimi kıldı şehid ol řaltabān </p>
<p> 330. Kūfe řavmi cümle řamle kıldılar Ulu kiçi řařş u 'amm hep bindiler </p>	<p> Kesdi başını heman-dem ol pelid Anı gördi ol Ziyād oğı Yezid </p>
<p> Çün řabaĥ oldı ve baş kıldırdı gün Bir yaluñuz Müslim idi neylesün </p>	<p> Müslim öldigine şadı kıldılar Kılmaya raĥmet olara Kırdıĝar </p>
<p> Müslim evvel görmiş idi düşüni Diler idi şurtarupdı başını </p>	<p> Ol şu viren şatunı getürdiler Ğükmü kıldı sengisār eylediler </p>
<p> Gördi şam üstünde bir 'avret şurur Ağlayuban Müslim için şayırrur </p>	<p> Raĥmet-i Ğaķķ canlarına anlaruñ Dā'imā řād ola cānı anlaruñ </p>
<p> Müslim aydur sünni misin iy nigār 'Avret aydur sünniyem iy nā-müdār </p>	<p> Raĥmet-i Ğaķķ diler iseñ iy hümām Cān u dilden diñüz imdi ve's-selām </p>
<p> Müslim aydur şuşadum şu vir baña Ğĥiretde tā řefi' olam saña </p>	<p> Diñle imdi ol pelidi neyledi Müslimüñ oğlanların buluñ dedi </p>
<p> Alıvirdi maşrabayla şu hemān Ğariciler gördi anı nāgehān </p>	<p> 350. Her kim anları bulursa bī-ğaraž İki pāre řehr ala benden 'ivaz </p>
<p> Gördi ol Müslim şu içer şomadı Leşkerini şaldı kendi gelmedi </p>	<p> Kıadı kılağına irdi bu şaber Ğātırı oldı periřān gör nider </p>
<p> Ğariciler kıldı ĝavĝā dört yaña Tır-i barān kıldılar girü aña </p>	<p> Kıadı aydur oğlanına ol zemān Neyleyelüm Müslim oğlanın i cān </p>
<p> 11a. Kıağ kıldı şuyı Müslim iğege Ceng idüben ol aradan geğege </p>	<p> Nāgehān bu ĝariciler añlaya İş kıllalar bizi 'ālem řañlaya </p>

Didi iy baba nice itmek gerek
Didi bunlar Mekkeye gitmek gerek

Gice olıcağ buları aldı ol
Toğrı Mekke yolına iletdi ol

11b. Didi kaçdı oğlı işbu toğrı yol
Sizi Mekkeye iledür işbu yol

Neyleyelüm işbu zālimler sizi
Bulur ise oda yaqarlar bizi

Ağlaşup ol iki ma'süm gitdiler
Şubha degin bir bıñara yitdiler

Hāricīler qorqusundan çün bular
Bir çitilgi arasına girdiler

360. Şuya çıqdı bir qara-veş nāgehān
Bunları gördi oturmışlar nihān

Cāriye aydur niçün gizlendiñüz
Kimsiñüz bildür bileyin hāliñüz

Didiler kim bir garīb öksüzlerüz
Kimsemüz yoqdur ırakdur yirimüz

Cāriye dir Müslimüñ oğlanları
Yoħsa siz misiz anuñ bülbülleri

İşidiceğ ağladılar zār u zār
Tañrı için bizi gizle yā nigār

Ol qara-veş didi tūruñ bunda siz
Ben gelince eylenüñ siz iy 'aziz

Qadınım sünni müsülmāndur benüm
Yoluñuza ben fidī kılam canum

Geldi eve cāriye dir yā kadun
Müslim oğlanuqların buldum bugün

Şu kıtında bir arada oturur
Ol hātun varup evine getirür

Aş koyup önine ma'sümlar yidi
Ol hātun bunları evde gizledi

370. Didi zinhār iy ciger-güşe Resül
Benüm erüm hāricīdir pür-füzül

Olmasun kim tuya sizi ol pelid
Bilmesün dir hāricī ol murdar it

Gice oldı eve geldi ol la'ın
Söyleyüp dir bilmedüm qanda la'ın

12a. 'Avrat aydur erine kim bu nedir
Kendüzüñden söylenürsin bu nedir

Hāricī dir Müslimüñ oğlanları
Üç gün oldı şah ister anları

Emir kıldı anları bulsam gerek
İletüben māl u mülk alsam gerek

'Avrat aydur iy utanmaz hayr u şer
Tañrıdan qorq 'āqıbet dünyā geçer

Ne kılasın işbu beş on gün 'aceb
Dünye qalmaz āhıret kılgıl taleb

Hāricī dir 'avrata çok söyleme
Yiyesi getir bahāne eyleme

Yiyesi getürdi yidi ol pelid
İşit imdi yatdı neyler hem ol it

380. Müslim oğlanıqları uyudılar
Babalarını düşünde gördiler

İki qardaş birbirine söyledi
Düşlerin birbirine şerh eyledi

Didi iy ƣardaşcığum ƣılığıl ƣelâl
Ben yarın öliserem bulup melâl

Babamı gördüm düşümde bu gice
Geldi bizi aldı dağı ol ƣoca

Biri de dir ben de eyle görmüşem
Hem babam eline cânım virmişem

Eyle diyüp şarmaşup ƣucuşdılar
Zârı ƣılıp ikisi ağlaşdılar

Nâgehân uyanu geldi ol la‘în
Anlaruñ işitdi ağlaşdukların

Didi iy ‘avret ne gavğâdur ‘acep
Ev içinde ağlaşur var ne sebep

Ƥatun aydur kim bilür ol ƣandedür
Ƥâricî aydur bizüm mağzendedür

Ƥalkuban evi aradı ol la‘în
Buldı ikisin de bağladı elin

390.12b.‘Avret aydur Tañrıdan ƣorƣ
yâ ƣelâl
Ƥağ Resûlinüñdür ağı bu ‘ıyâl

Nice kez yalvardı rāzı olmadı
Ol la‘în hergiz şefâ‘at ƣılmadı

İRte oldı aldı añları gider
Şâd ırmâğına vardı ...⁶

Birbirinüñ boynunu yıylaşdılar
İki ƣardaş zâr u zâr ağlaşdılar

Ulucası aydur iy nağs u pelîd
Ƥılısarsın sen bizi bildük şehîd

Beni evvel ƣıl şehîd iy bed-fi‘al
Ƥağdan irişe saña her dem zevâl

Tâ ki ben ƣardaş acısın görmeyem
Anuñ öldüğü firâğın bilmeyem

Ulucası adı İbrâhim idi
Ƥiçisinüñ hem Muğammed Şâh idi

Geldi tutdı İbrâhimi ol la‘în
Kesdi başın şaldı şuya gövdesin

Batmadı şuya şu alup gitmedi
Ƥâricî mel‘ün muğaba itmedi

400. Ƥiçisini dağı öldürdi ol it
Anı dağı eyledi ol dem şehîd

Gövdesini şuya atdı ol zemân
Geldi ikisi birbirin ƣuçdı hemân

Şuya batdı dağı ayruğ görmedi
Kimse bunlaruñ nişânın bilmedi

Bir tıraka ƣopdı ol dem nâgehân
Şanasın yirler yarıldı ol zemân

Ƥağ-ı ‘âlem eyle şandılar meger
Kim ƣıyâmet ƣopdı dirler ƣayr u şer

Çünki gördi ƣâricî bu ‘ibreti
İblis ol mel‘ûna ƣıldı la‘neti

Ƥurdı ol iki başı alup gelür
Ƥur‘an oğur iki baş âvaz ƣılır

13a. Aldı anları getürdi ol zemân
Çün ‘Ubeydullaha virdi ol zemân

⁶ Bu beyit sayfa kenarında yazılıdır. Beyitin ikinci mısraının son kısmı okunamamıştır.

Ƙodı öñünde du‘â itdi aña
Ƙur‘an oƘur ol iki baş dâimâ

Ėatm idince Ƙur‘anı diñmediler
Ėoş-bülend âvâz ile okudılar

410. Şordı aña ol ‘Ubeydullah birin
Kim ne başdur bunları kesdüñ bugün

Didi Müslim oğlı başdur bular
Saña kim öldür didi bunları var

Didi ben öldürdüm iy şâh-ı cihan
Ėazretüñe uş getürdüm bu zeman

Didi iy mel‘ün niçün kılduñ bunı
Kim dir öldür saña Müslim oğlını

Çün ‘Ubeydullah işidüp ditredi
İşbu mel‘ünü dutun bağlan dedi

Düşdi Kûfe Ƙavmine ol dem figân
Ƙıldılar aña gülöv pîr ü cüvân

Bağladılar ol la‘inüñ elini
Diñle imdi n’olısar ağvâlini

Sünniler ol demde anı başdılar
Mel‘unuñ elin ayağın kesdiler

Burnunu hem Ƙulağın yırdılar
İki gözün oyuban çıkardılar

Pâre pâre kıldılar şatur ile
Şu içine atdılar cümle bile

420. Taşdı şu taşra bıraƘdı ol iti
Şu Ƙabul eylemedi ol la‘neti

Dişirüben anı yire gömdiler
Taşra bıraƘdı yir anı gördiler

Ol la‘ini bir yire dişürdiler
Oda urup anı anda yaƘdılar

Ol iki ma‘şum başını aldılar
Kûfe şehrinde bular yaş kıldılar

**13b. Ėâtım oldı burada bu söz dağı
Vir şalâvât Muştafâ’ya sen dağı**

Diñleñ imdi bir Ėaber söyleyelüm
Kerbelâ Ėâlini şerĖ eyleyelüm

Çün Ėüseyn ehli ile çıƘmış idi
Gice olup yolda hem yatmış idi

Pes şabah Ƙalktı Ėüseyn-i nâ-müdâr
Kûfe’den yana yürüdi şâhuvâr

Kûfe’den bir kârübân çıƘmış revân
Yolda buluşdı Ėüseyne ol zemân

Şordı anda Kûfe’nüñ Ėâli nedür
Didi çok leşker anıñ üstüñdedür

430. Kûfe’nüñ üstüñde kırƘ biñ er temâm
Şehri ortaya alupdur iy hümâm

Ol ‘Ubeydullah didükleri yezid
Cenk idüben Müslimi kıldı şehid

NevĖa kıldı işidüben zâr u zâr
Ağladı Ėayli Ėüseyn-i nâ-müdâr

Sünniler çün Kerbelâ’ya irdiler
Ƙarşu leşker Ƙonmuş anda gördiler

Leşkeri gördi Ėüseyn-i nâ-müdâr
Derd ile bir âĖ kıldı süzu var

Ol arada bir maƘâma geldiler
ƘonacaƘ yirini bellü bildiler

İndi atından Hüseyn-i pehlevān Bir avuç toprağı aldı ol zemān	450. Bi'ata girsün..... başını Girmez ise kesüp aķıt yaşını
Koķuladı didi bunda ķonalum Alnumıza yazılanı görelüm	Bizim için sen bu işi ķılasın İl vilāyet māl u ni'met alasın
Ol şişe kim Muştafā virmiş idi Bunu şaklañ diyü buyurmuş idi	Ol la'ın bu fikr ile ķalkup gider Aldı leşker işit imdi gör nider
Şişe hālını Hüseyn bilmiş idi Şaklayuban bile götürmüş idi	Leşker ile Kerbelāya vardılar Sünnileri anda ķurup gördiler
440. Seyyid açup şişe'i gördi hemān Ķana dönmüş toprak içinde hemān	Söyledi ol dem Hüseyn-i nā-müdār Naşr-ı enşāra geleni gör i yār
14a. Ağlayup n'olasını bildi yaķın Ķudretu'l-lah'a boyun viridi hemīn	Naşr-ı enşār karşı varuban dedi Anlara ne işe geldüñüz dedi
Ol ķadar yaş dökdi gözinden revān Bile ağlaşdı zemīn ü āsumān	'Amr aydur Seyyide benden selām Di ķabul itsün sözümü ol hümām
Ķurmañ imdi var ise sizde hayāt Es-salāt çağırñuz ķable'l-memāt	Bundan evvel çok delīm duruşdılar Gāh şavaşuban gehi uruşdılar
İşit imdi ol 'Ubeydullah-bī-din Yine nice mekir ķıldı ol la'ın	14b. Kimse bunlaruñla başa varmadı Ol daķi vermez bunu bilsün dedi
Bir araya gelüben danışdılar Bu işüñ öñün soñun şanışdılar	Gelsün anı şāhımuza ilteyin Her ne dilerse anuñçün alayın
Didi kim 'Amrı oķuñ gelsün berü Bu işi ol başarur görsin girü	460. Naşr-ı enşār didi kim iy nā-bekār İy şakī bed-baħtı nevmīd ĥākisār
S'adu Vaķķās oğlı 'Amr-ı nā-bekār La'net ana dünyalıkda vaķti ķar	İşbu ķavl ile mi eyledüñ peyām Kim ĥaber gönderdiñüz geldi imām
Getürüben 'Amr-ı naħsı ol zemān Viridi begler beglik aña ķaltabān	Şad hezārān nām u la'net iy pelīd Şāhuña gelsün baña hem iy yezīd
Didi otuz biñ çeri alğıl bile Var Hüseyni ķoma kim bunda gele	Böyle diyüben tükürdi yüzüne 'Amr ĥayrān ķaldı anuñ sözüne

Naşr ol dem kaygulu tırdı örü
Geldi Seyyid katına ol dem girü

Her ne kim andan işitdi söyledi
Cümlesin Seyyide takrîr eyledi

İşidüp anı Hüseyn-i nâ-müdâr
Âh kıldı ağlayuban zâr u zâr

Didi şğındum saña iy pâdişâh
İy kamunuñ sırrını bilen İlah

Ne kılalum işbu zâlimler bizüm
Kanımuñ dökmek dilerler yâ İlah

Bu cemâ'at bize 'aşî oldılar
Kaşd kıldılar bugün bî-iştibâh

470. İy kamu kalmışlara sen destegîr
Pes bilürsin kim degül bizden günâh

Sen cezâ eyle bulara yâ Gani
Vir kazâ hem yüzlerin eyle siyâh

Bir kişi eyle havâle bunlara
Kim şefâ'at itmeyüp kamu kıra

Ol gice tâ şubha degin zâr u zâr
Ağlayuban yâş ağıtdı bî-çarâr

'Amr-ı naşs kavmine ol dem söyledi
Bunlaruñ şuyı yolın bağlañ dedi

15.a Ger şu bulur ise bunlar bil yakın
Kimse karşı tırmaz anlara yakın

**Bir nefes diñlendürelüm iy hümâm
Diñ muṭahhar ravzasına es- selâm**

Çün şabah oldı naķâre urdılar
Hâriciler şâf şâf olup tırdılar

Sünni gördi geldi yakın leşkeri
Yire sıgmaz yiryüzün tıtmış çeri

Otuz altı biñ çeriyle geldiler
Kerbelânuñ dört yanını aldılar

480. Var idi Hüseyn ile yitmiş kişi
Kimi oğlı kimisi sevdük işi

Otuz altı biñ Yeziddür geldiler
Dört yaña ceng ü şavaş kıldılar

Hem Hüseynüñ dört yaña yârenleri
Uğraşuban kırdılar çok anları

On yedi gün gice gündüz tırdılar
Her birisi çok yezidler kırdılar

Ca'fer-i Tayyâruñ oğlı var idi
Pehlevân u hûb u hem dil-dâr idi

On sekiz yaşında idi kendüzi
Yüzi gül şekkere beñzerdi sözi

Adı Kâsım pehlevân ü şîr ü dil
Şad hezârân şîr ola andan hacil

Muṣtafâya benzer idi süreti
Hem Hüseyne benzer idi sîreti

Yiñilece güyegü olmuş idi
Şah Hüseynüñ kızını almış idi

Güyegülik kınacığı iy sehi
Çıkmamış idi elinden hem daḫi

490. Yalvarup didi Hüseyne bü'l-vefâ
Baña destur vir eyâ kân-ı şafâ

Seyyid aña söyledi kim nâ-müdâr
Sen baña kalduñ 'amüdan yâdigâr

15b. Nice doyam yavricağum ben saña Yarın anda ne diyem ben ataña	Tañrınıñ maħbūbu ile iy la‘in Düşmen olduñ āhıretde nidesin
İndi atından Hüseyn-i nā-müdār İndi Qāsım daħı ol dem şır ü vār	Ger er isen gel berü iy nā-bekār Görelüm erlik nicedür ħākisār
Açdı Qāsım gögsünü sırr-ı ‘Ali Kendi gögsin daħı açdı ol velī	‘Amr-ı naħs aydur bunı görmek şağır Budur āhır pehlevān u bī-naẓır
Urdı kendü gögsün anuñ gögsüne İndi ħasret yaşı nergis gözüne	16a. İki biñ er ħamle kıldılar aña Şibr-i mel‘un ol ħaķır u bī-ħayā
Dir nideyim serv-i bostānum benüm İy yüzi tāze gülistānum benüm	510. Qāsım ol dem ħaykıruban çekdi tiğ Ĥāriciyyi kırdı ol dem bī-dirîğ
İy ‘acep ayruķ göre mi gözlerüm Gül yüziñi senüñ iy cānum benüm	Kıldılar leşkerde bir kezden gülü Qāsıma ok saydılar anlar ħamu
Yāricī Tañrı ola saña meger İy Muhammed ümmet arslanum benüm	Qalbura dönderdiler nāzük teni Bir nefes qaldı ki vir didi canı
Qanķı göñüldür sen arslanı vire İşbu zālamlere iy cānum benüm	Bir ħāricī mel‘un ol dem nā-bekār Qāsımı arķada qaldı ħākisār
500. Ne kılalum Tañrınıñ taqđiridür Alımızda yazdı Sübhānum benüm	Anı daħı kıldılar ol dem şehid Nice oldı qalanın daħı eşit
Böyle diyüp anı vardı ol emin Tañrıya ışmarladum didi hemin	Pes Hüseynüñ āl ile yārenlerin Ĥāriciler hep şehid itdi varın
Sürdi Qāsım atını ol nā-müdār Girdi meydāna hemān-dem ol kibār	Bunı göricek Hüseyn oldı melül Zārı kılup ağladı ol pül-a-pül
Na‘ra urup söyledi sözün ‘ayan ‘Amr-ı naħs ħāriciyye ol zemān	Ol zemanda Seyyidüñ oğlanları Üç er oğlı var idi iy dīn eri
Ger beni bilmedüñ ise iy la‘in Ca‘fer-i Tayyāruñ oğlıyam yaķın	Ulu oğlı tırdı yirinden hemān Babasına didi iy şāhib-kırān
İy utanmaz la‘net it-i bī-ħayā Kim kıla bu işi dünyāda za‘ā	Ben varayın bunlara zeyne’l-beşer Dādumı hem alayın iy şır-i ner

520. İy babacığum dedem cānı ḥaḳı
Eyleme red beni sen Ṭaḥrî ḥaḳı

Göriccek anı Ḥüseyn ḳıldı āḥ
Zārı zārı ağlayup dir yā İlāḥ

Sen bilürsin işbu ḥālî yā Kerîm
Ḳamu ‘ālem sırrını bilen ‘Alîm

Aydur oğlancuklarum ne ḳılayım
Ne göñül ile seni terk ideyim

Eyle didi şî're ağāz eyledi
Derdi nāle āḥ ile zār eyledi

İy diriğā kim firāk oldu vişāl
Görmezem ‘āḥîr seni iy ḥoş-ḥişāl

16b. Aydur iy kuzucağum ḳılgıl ḥelāl
Alnımızda yazılıpdur bu zevāl

Görkölü yüzüñ ṭoyunca görmedüm
Uş firāk irişdi ayrıldı vişāl

İy güneş yüzli kuzucağum benüm
Nice terk idem eyā ḥüb-ı ḥişāl

Nidelüm bu derde dermān olmadı
‘Āḳıbet bu zehre merhemdür ḳıtāl

530. Oğlı aydur baba sen de ḳıl ḥelāl
Ḥatruñ ḳılma benüm için melāl

Ne ḳılalum çünki Ḥaḳ taḳdîri bu
Alnımızda yazılan buyidi fāl

Bî-zevāl oldur Ḳadîm u Lem-yezāl
Ḥāyy u Bāḳî Pîr u Bāru Lā-yezāl

Her birine ḳısmet oldu bir naşîb
Bizüm için ḳısmet olmuş bu ḳıtāl

Ḳıl bunu sen bu şehādetle ḡanî
Men‘ ḳılma tā kim ola ittişāl

Çün Ḥüseyn anı işidüp ağladı
Ağlamağıla yüregın ṭağladı

Ḳasd ḳıldı kim atını sāz ide
Hem eyerleyüp binüp ağāz ide

Ümmü Gülsüm ve Rukıyye ṭuydılar
Hem Sekîne Zeyneb ile geldiler

Didiler bizi esirge yā kibār
Sensin āḥîr bize bugün yādigār

**Bir nefes diñlendürelüm iy ḥümām
İdiñüz siz es-şalātü ve’s-selām**

540. İşit imdi iy ‘aziz-i pāk-din
Cān ile diñle göñülde aydayım

Seyyid aydur oğlına kim elvedā‘
İy kuzıcağum bize oldu şudā‘

Tā ḳıyāmet ḡünü olunca ‘ayān
Seni ayruḳ görmeyiserem hemān

17a. Öpdi ḳuçdı oğlanını ol emîr
On sekiz yaşında hem bedr-i münîr

Kendü el ile Ḥüseyn-i nā-müdār
Geydürür sāz u silāḥın üstüvār

Uş güyegülik ṭonın cānum saña
Ḥıl‘at eyledüm ḥelāl eyle baña

Gönderüp oğlunu kaldı yalıñuz
Nice oldu ḥālî diñlen biliñüz

Girdi meydāna ‘aliyy-i şîr ü vār
Şîr-zāde pehlevān-ı pür-hüner

Na'ra urdı didi meydāna gelüñ
Ben Hüseyn oğlu 'Aliyem key bilüñ

Ƙolcağazı düşdi yāri Ƙalmadı
Hem Ƙılıç tutmağa tākāt Ƙalmadı

Nāme yazup gel didiñüz nā-bekār
Çünki geldük diniñüz ƘılduƘ fişār

Girü dönüp cancağazın tağlayu
Babası Ƙatına geldi ağlayu

550. Hāzır ol bir gün size ölüm gele
Āhiretde başuña elem gele

Eyle görđi oğlunu ol nā-müdār
Āh Ƙıldı ağlayuban zār u zār

Hāriciler ħamle Ƙıldı yir yirin
'Ali öldürdi gelenin bir birin

Bir ħiriv Ƙopdı vü feryād-ı nefir
AğlamaklıƘ çarħa ƘıƘdı dār-ğir

Hāricinüñ cigerin Ƙıldı kebāb
Anı görđi kimse virmedi cevāb

Miskin ana görđi oğlancuğunu
'AƘlı gitdi diremedi kendüni

Biribirine bıraƘdı leşkeri
Atı başını çeküp döndi geri

'AƘlı geldi kesdi saçın bī-Ƙarār
Yırtdı yüzün nevħa Ƙıldı zār u zār

Geldi babası Ƙatına ol zemān
Didi baba baña şu vir bu zemān

Geldi Seyyid tutdı ol dem oğlını
Aldı egninden ƘıƘardı tonunu

Bir içim şu olsadı iy nā-müdār
Ben bu leşkerden götürürdüm tāmār

Gözün açdı baƘdı aydur baba şu
Virđi cānın ancaƘ oldı sözi bu

Didi iy kuzum ne Ƙılalum sizi
İşbu zālimler esirgemez bizi

570. Dizi üstünde Hüseynüñ virđi cān
İy dirigā dir Hüseyn-i pehlevān

Bize şuya çāre yoƘdur yā emir
İy gözüm nurı Ƙuzıcağum Beşir

Geldi bize ol mübarek sāz-ı berk
Kerbelā içinde uş irişdi berk

Toz u topraƘ ağzınuñ içinde hem
Balçık olmuş Ƙurumuş Ƙalmış behem

Atına bindi Hüseyn-i şāhuvār
Ƙamçıyı Ƙıldı ħamāil nā-müdār

Barmağ ile ağzınuñ içinde ol
Arıdurđı balçığın İbn-i Resul

İşığın geydi süñü aldı ele
'Azm Ƙıldı tā ki meydāna gele

560.17b.Döndi girü leşkere urdı özün
Hāricinüñ Ƙalbine dikdi gözün

Nāgehān çadır içinden bir fiğān
Ağlamak ünün işitdi pehlevān

On biñ er anı araya aldılar
'Alinüñ omuzın ol dem çaldılar

Şordı kimdür ağlayan İbn-i 'Ali
Didi İbrahımdür iy sırr-ı Velī

Şuşamış şu ister ol yavricıcağın
Kıta buñaldı senün kuzıcağın

18a. Getürün didi varup getürdiler
Koltuğına aldı meydâna gider

Çağırup dir iy cemâ'at işidün
İşbu ma'şūma bir içim şu virün

Uş yedi gün oldu içmedi bu şu
Bir içime şu virün kim içe bu

580. İş bu söze tanıķ olsun Hâķ bize
Bu günâhı dimeyem yarın size

Çün işitdi bu sözi hem ol çeri
Kıldılar ğavġâ kamu leşker veri

Şibr ile Şit ü Rebi' ol haķır
Sepdiler biñ ok haricî ber-emîr

Fâni adlu bir la'în-i bed-gümân
Urdı oġlancuġı aġzında hemân

Eñsesine çıķdı ok ol dem ölür
Çekdi babası okı zârı kıılır

Anasına iltidi ol dem oġlanı
Her ki gördiyse anı nitdi canı

Miskin ana ağlayup zârı kıılır
İki ġardaş ol arada gömilür

Kendü el ile Hüseyn-i pehlevân
İki oġlın yire ġodı ol zemân

'Azm kııldı kendü meydâna gire
Alına Ķâdir ne yazdıysa göre

Ĥatunı kıızları kıızġardaşları
Çevre uşdılar Hüseyne her biri

590. Himmetünüz bile olsun yâ kirâm
Diyüp anı atını depdi imâm

Ĥamle kııldı ol çeriye pes hemân
Ĥâriciden çok kişi kırdı iy cân

Na'ra urup döndi cevlân eyledi
Bu şi'irde vaşf-ı hâlin söyledi

**Diler iseñ yâzıla nurdan berât
Mustafânun ruġına diñ es-salât**

18b. Benven ol İbn-i Resûl-i Kirdigâr
Hem MuĤammedür dedem tâc-ı kibâr

Tañrı arşlanı 'Ali babam benüm
He'l atâ didi haķında Kirdigâr

Muşafânun kıızıdur anam benüm
Arı şudan arıdur bil sen i yâr

Hem Ĥasan degül mi benüm ġardaşum
Ol şebâbü'l-cenneti hem nâ-müdâr

Bencileyin ġanġınızdur iy la'în
Aşlıñuzu gösterün iy nâ-bekâr

Muşafâya şimdi 'aşı olduñuz
Uş kııarsız ġavmini şusuz u zâr

600. İy la'în u Ĥâkisâr u bed-fi'âl
'Amr-ı naĤs u bî-Ĥayâ vü bî-vaġâr

Nâme gönderüp getürdüñüz beni
Böyle mi kılam dedün ġavlün ġanı

Şad hezârân nam-ı la'net başıña
Elün ile aġu ġatduñ aşıña

Böyle diyüp depdi atın şîrûvâr
Ĥamle kııldı leşkere ol nâ-müdâr

Çıkarur kılıcını ol pehlevân
Biñ yedi yüz hâricî kırdı hemân

Her kime kim tîg-i burrân⁷ indirür
Cânın anuñ ber-cehennem gönderür

Bir kez urur kanķısına kim irer
İki pâre eyler anı tâ yarar

Düşdi ol kavm ortasına şîrûvâr
Heybetinden kamu oldu târumâr

Döndi ol dem geldi leşkerden girü
Geldi çadır önüne tûrdı örü

Yidi yirde zaķımı yitmişdi katı
Gitmiş idi ‘aķlı ve hoş-ķakati

610. Bağladılar zaķımını anuñ hemân
Girü döndi hamle kıldı pehlevân

19a. ‘Amr-ı naķs aydur çerî hâzır kılıuñ
Kim Hüseyn şimdi gelür bellü bilüñ

Anı şimdi ele getürmek gerek
Aralıķdan anı yitürmek gerek

Yalıñuz bir yâri yok hayrân u zâr
Seksen üç biñ hâricî ol hâkisâr

Tîg ile gürzü süñüyle uşdılar
Kaşd ile katl-i Hüseyne düşdiler

Yitmiş iki yirde idi zaķmeti
Kuvveti kalmadı gitdi ķakati

Kırdı hâricîyi çok ol pehlevân
Tañrı fermânı irişdi ol zemân

Girü döndi tâ ki leşkerden çıķa
Tâkati kalmadı yüz tûtdı Hâķa

Didi yâ Rabbi bu zâlimler bize
Zulm iderler bunlara sen vir cezâ

Böyle diyüp süñüsünüñ dibini
Yire diküp söykenüp virdi öñi

620. Komadılar yine çevre aldılar
Yedi la‘înler ilerü geldiler

Şimr-i mel‘ün bildi kim ol nâ-müdâr
‘Aķlı gidüben kalupdur şöyle zâr

İlerü geldi süñü urdı aña
Düşdi atından felek kıldı taña

Ol yezîdler anı çevre aldılar
Anı öldürmeye niyet kıldılar

Zü’l-cenâh atı yanından gitmedi
Ol Hüseyni koyuban terk itmedi

Kim ki katına gelürse bir kezîn
Urup uşadurdu başını gözün

Didiler kim tîr-i bârân idelüm
Öldürelüm atın andan gidelüm

Sepdiler oķ hâricîler ol zemân
Kirpi gibi kıldılar anı hemân

19b. Şıçradı at kimse karşı tûrmağı
Eyle gitdi kimse anı görmedi

İrdi bir demde Hüseynüñ hayline
Geldi tûrdı çadırınıñ öñine

630. Başcağazını aşıģu şarkıdup
Gözlerinden yaş yirine kan döküp

⁷ Burrân (berrân: keskin bıçak)

Hâliyâ ‘avrat hâlâyıklar anı
Görüp añlarlar Hüseynüñ hâlini

Gitdi buñlardan hemân-dem ‘aql-ı hüş
Kıldılar zârı vü efgân bâ-ğurüş

Kesdiler saçlarını hem yüzlerin
Yırdılar tırnağ ile hem yüzlerin

Didiler kim yâ emire’l-mü’minân
Kime çoduñ sen bizi yâ pehlevân

Ne kılalum yâ Hüseyn-i bâ-şafâ
Kılmadı kimseye bu dünyâ vefâ

Seyyidüñ bir oğlı dañı var idi
Aña Zeyne’l-Âbidîn dirler idi

Yidi yâşında idi hem ol şebâb
Aya beñzerdi yüzi hem âfitâb

Aña kılmışdı vaşiyet şîr-i Hâk
Taşra çıkma iy oğul sakla sebak

Tâ ki neslimüz bizüm iy cânımız
Gitmesün kesilüp anı adımız

640. Ol vaşiyet şaklayuban çıkmadı
Bârığâhından añaru bakmadı

Ol ölenler bir kaçara yatuban
Tañrı nur-ı rahmetine batuban

Kerbelânuñ yazusunda ol zemân
At Medîne şehrine irdi hemân

Çün Medîne kavmi anı gördiler
Kim şehid olmuş Hüseyni bildiler

Zârı kıldılar kamu nevmîd-vâr
Kanlı yaş ağıtdılar çok zâr u zâr

**20a. Bir nefes diñlendürelüm iy hümâm
Muştafânuñ ruñına diñ es- selâm**

Biz yine geldük Hüseynüñ sözine
Kim ne geldi Kerbelâda özine

Hâli kim ayrıldı atından emîr
Hâriciden on la‘în elinde tîr

Geldiler ol dem emîrûñ katına
Her biri başını kesmek kaçdına

Açdı gözün bunlara bağıdı emîr
Girü döndü kâmusı oldu hağır

650. Zehresi yok biri kim yakın gele
Çorğudan yüzleri beñzerdi küle

Biribiriyle bular tanışdılar
Kimi razı kimi girü kaçdılar

‘Âkıbet ikisi rāzı oldılar
Dönüben Seyyid katına geldiler

Biri anuñ Ebter oğlıdur işit
Birisi de Şibr-i mel‘ün u pelîd

Çodı dîni Şibr-i mel‘ün bed-fi‘al
Gögsüne bindi Hüseynüñ ol dalâl

Tañrıdan çorğmadı ol bed-bağt-ı şüm
Şaçını kesdi hemân-dem ol zâlüm

Gözünü açdı hemân sâ‘at emîr
Didi aduñ nedür ayıt iy hağır

Aydur ol Şibrem başuñ kesem gerek
İletüp Rey şehrine alsam gerek

Didi Seyyid gögsüñi aç göreyin
Beni öldürmeñe huccet vireyin

Açdı gögsüni Hüseyn ol dem görür
Didi şaddağ yâ Muḥammed bu durur

Didi çok öpdi boğazum Muştafâ
Kesmez anı ḥançerüñ iy bî-vefâ

660. Şibr aydur yâ Hüseyn-i bâ-şafâ
Nişe şaddağ didüñ iy şâh-ı vefâ

Öpmiş ola boğazumda biñ kezİN
Sürmüş ola daḥî görküli yüzİN

Söyledi ol dem Hüseyn-i pāk-dīn
Baña didem dimiş idi iy la‘īn

Hem Hüseyn aydur aña iy bî-edeb
İşbu beni ḥançerümle kıI ta‘ab

20b. Didi seni öldürenüñ iy yārâ
İte beñzer ola gögsi kabkara

Tañrıdan korkmadı hergiz ol pelİd
Hem Muḥammedden utanmadı ol it

Uş senüñ gögsüñ kara kuzgun gibi
Eyle buyurdı nebİlerüñ begi

Yüzi üstine bırağdı Seyyidi
Ḥançer ile çaldı işit neyledi

Didi Seyyid Şibre gel şart idelüm
Sen kabul it ben sözümi aydayım

Kesdi başını hemân-dem ol la‘īn
Hem şehİd oldı Hüseyn-i pāk-dīn

Bir içim şu vir baña sen iy la‘īn
Ḥanımı bu dem ḥelâl idem hemİN

21a. Çün yire döküldi kanı ol zemân
Yir ü gök ehli kamu kıldı figân

Tanuğ olsun bu söze hem ol Çalab
Āḥiretde kılmayam senden taleb

680. Hem deñiz içindekiler ağladı
Ḥarañulıq yir yüzİNİ bağladı

Dedeme daḥi şikāyet itmeyem
İşbu leşkerden ḥikāyet itmeyem

Ol karañulıq içinde kopdı yil
Taşı toprağı getürdi hemçü sİL

Döndi Şibr-i mel‘un aydur yâ kirām
Ger cihân şu olsa saña virmeyem

Ḥāricİler qaldılar hep ḥayrân u zār
İşlerine oldılar pişmân hezār

Hem Yezİdüñ dilegi budur hemİN
Seni şusuz öldürem ben yâ EmİN

Çün karañulıq açıldı gördiler
Ḥānedānına Hüseynüñ geldiler

670. Eyle diyüp kaşd kıldı ol la‘īn
Kim şehİd ide Hüseyni ol bİ-dīn

Ditreşürler korkusundan her biri
Uş irişdi üstlerine hep çerİ

Nice kez çaldı bıçağı kesmedi
Şanki bıçağ boğazına başmadı

Şehrebānu ḥātun idi Seyyidüñ
İki kızqardaşları vardı añun

Şibr aydur Seyyide ḥikmet nedür
Kim bıçağ kesmedüğü ‘illet nedür

İki kızqardaşları daḥi bile
Ḥamu ağlaşurlar idi cem‘ ile

Şoydılar ol âhîret hâtunların
Aldılar hep geydükleri tonların

La'î ü inci küpelerin aldılar
Çekdiler kulaqlarını yırdılar

Şoydılar ol hâricîler her birin
Bir pelâs içinde qodılar varın

690. Şehrebānu kiçi oğlın gizledi
Etegin örtüp buları gözledi

Şu getürdiler bulara ol zemân
İçdiler bular şuyı pîr ü cüvân

Cum'â gün idi hem ol gün iy şafâ
Atlaruñ başına geldi ol kazâ

'Amr-ı naḥs aydur ki Şibre hem gelüñ
Bu başı on dört kişiyle hem oluñ

Hem yigirmi bir daḥi 'avrat bile
Aluban girdiler ol sa'at yola

Muştafānuñ kızlarını aluban
Develere baş açuq bindürüben

21b. Ol aradan yine girü döndiler
Küfe yolına girüben qondılar

**Bir nefes diñlendürelüm iy hümām
Muştafānuñ ruḥına diñ es-selām**

Cân ile diñlegil iy pāk-i'tiḳād
Şimdiden girü olısar mu'cizāt

Ol ölenleri qoyuban girdiler
İşit imdi anda ḡayra nitdiler

700. Öyle vaḳti hâricî qonmuş idi
Hep çerî ol aradan dönmiş idi

Ölüler yanında bir münker ḥaḳîr
Deveci qalmış idi anda faḳîr

Ol ölenler arasına yürüdi
Ola kim bir nesne bulam dir idi

Giceye degin aradı ol la'în
Nesne bulmadı ol arada hemîn

Nāgehān irdi Hüseynüñ qatına
Ol hâricî fikri kıldı yatına

Cümle tonların çıkarmışlar idi
Ancaq iç tonını qomışlar idi

Qaşd kıldı geldi ilerü ol la'în
Kim Hüseynüñ çıkaraydı iç tonın

Hâli kim qaşd eyledi ol nâ-bekār
Tıtdı Seyyid tonın elle nâ-müdār

Tıtdı çekdi kim tonını tiz ala
Alamadı kim işit gör ne qıla

Çekdi ḥançer kesdi anuñ saḡ elin
Şol el ile tıtdı Seyyid diz tonın

710. Çünki gözünüñ nûrı yoq ne göre
Şol elini daḥî kesdi iy yere

Diledi tonın çıkaraydı ol it
Qarşudan görüdi nâ-gāh bir pelîd

Qaçup anı ol hemân-dem gizlenür
Ol ölüler arasına şaqlanur

22a. Sürdi atın ilerü geldi yigit
İndi atından oturdı key eşit

Şundu kuçdı ol Hüseyni bî-qarār
Yüzün urdı gögsüne aḡladı zār

Ya ciger-güşe-i Resûl Muştafâ
Neylediler saña iy şâh-ı vefâ

İşbu gözsüz hâriciler kavm-i şüm
Seni öldi şandılar iy zü-fünün

Anı bilmez işbular kimse bugün
Dedeñü babañ ile kılduñ düğün

Uçmağüñ içinde şerâben tahûr
İçürürler sizlere iy yüzi nûr

Söyler aydur ağlar idi zâr u zâr
Göre tururdu deveci nâ-bekâr

720. Hem çıkageldi yine biri daği
Ol daği geldi Hüseyne iy aği

Yüzi nûrı beñzer idi şüreti
İy güneş anı görmek hasreti

Dün içi şan şulesi aydın gibi
Rüşen olur karañu aydın gibi

Geldi katına Hüseyñüñ ol zeman
Nevha kılp eyledi zâr u figân

Didi iy gözüm nûrı cânum benüm
Göñlümün yimişi sulţanum benüm

Ol Çalab haqqıñı beni âdeme
Kıldı peygamber cemi-i âleme

Saña olan zulüm hergiz olmadı
Kimse bu dünyada anı bilmedi

Zulüm kıldılar ciger-güşem saña
Cevir kıldılar ciger-güşem saña

Tanuğ olsun Tañrı râzı olmayam
Dâdüñ almayınca senün kımayam

Nâgehân bir er daği çıkdı yine
Geldi oturdu Hüseyñüñ katına

730.22b. Boyı uzun yüzi gökcek tonları
Geydügi uçmağ tonı hülleleri

Öpdi kuçdı ağlayuban zâr u zâr
Kân yaş açar gözlerinden bî-karar

İy ciger-güşe resûl-i Kirdigâr
Zulüm kıldılar saña iy nâ-müdâr

Nâgehân bir er daği geldi yine
Ay gün hayrân yüzünün nûruna

Yir ü gök arş u kürsî ins ü cân
Alnı nûrıyla münevverdür cihân

Yüzi taha gözi mâzâga'l-başar
Şacı ve'l-leyli özi şâh-ı beşer

Geydügi ton nûr idi hülleleri
Hem imâme nûr idi iy yol eri

İlerü geldi selâm virdi hemîn
Zârı kıldı rahmeten lil-âlemîn

Didi iy gözüm nûrı cânum saña
Zulüm kıldılar o zâlimler saña

İy ciger güşem saña olan bugün
Kimesneye olmadı iy zü-fünün

740. Düşmen idi cümlesi bunlar baña
Anıñ için cevir kıldılar saña

Bunları ben sürdüm idi iy azîz
Buldılar fırsat bu kavm-i bî-temîz

Kıldılar ne kim dilerdi hem bular
Kılmaya rahmet olara Kirdigâr

Hem bulara ben şefâ'at kılmayam
Anları ben ümmetümden şaymayam

Nāgehān geldi yine bir pādīşāh
Na'ra urup ağladı eyledi āh

Şundi getürdi Hüseyñi önüne
Beñzedi ol dün kıyāmet gününe

Nideyim dir iy kızıcığum seni
Anda iletseler ol sarat beni

23a. Tartayidüm zülfikārı bu zeman
Virmeyeydüm anlara bir dem amān

.....ağlar idi zār u zār⁸
Anlar gelür ağlaşır her ne ki var

Dir kızıcığım eyitgil bir baña
İşbu zulmi ne kişi kıldı saña

750. Elcegezlerüñi kim kesdi senüñ
Vireyin söyle cezasını anuñ

Geldi gögsünden Hüseyñüñ ol dem ün
Didi baba işde yatur ol zebün

Ol gelenlerüñ ikisi turdılar
Ol devecinüñ katına geldiler

Söylediler kim aña iy nā-bekār
Nişe kılduñ sen Hüseyñi böyle zār

Nuṭkı kalmadı ol itüñ söyleye
Bunlara ol dem cevabın eyleye

Şāh-ı merdan aña nefrin eyledi
Didi yüzüñ toñuza dönsüñ dedi

Nitekim 'ömrüñ ola iy bī-şafā
La'net eyle kendüñe iy bī-vefā

Döndi ol mel'ün deveci söyledi
Bunlara kimsiz baña ayduñ dedi

Ne kişilersiz bileyin ben sizi
Kim toñuz eylediñüz şimdi bizi

Biri dir mel'ün benem Hızır nebī
Ol birisi bü'l-beşer Ādem şafi

760. Biri İbrāhīmdür İsmā'īl biri
Muştafadur enbiyālar serveri

Saña nefrin eyleyen şīr-i Hudā
Ol 'Alidür şāh-ı merdān Murtażā

Bu hikāyeti rivāyet eyleyen
Didi ol Veysel Qarānī söyleyen

Ka'be'i birgün kıldur idüm tavāf
Gördüm anda bir pelīd geldi güzāf

23b. Kendüye la'net okur gördi anı
Süretin hınzıra beñzetmiş Gani

La'net aña okuyuban ben daḥi
Mü'min iseñ la'net oku sen daḥi

Zira ehl-i beyte kıldılar cefā
La'nete layıkdur anlar iy şafā

Ol ölenler Kerbelāda kırk gice
Gice gündüz anda yatdılar ḥoca

Her gice nūr iner idi anlara
Āşikāre görünür 'ālemlere

⁸ Mısranın baş tarafı silik olduğu için okunamamıştır.

Gündüzün arşlan gelüben anları
Bekler idi anda ol ölenleri

Sünnî idi ‘avreti onuñ i yār
Ağlayuban başına toprak kıoyar

770. Ol yöre kıavmi işit kim nitdiler
Nûrı görüp bunları defn itdiler

Aldı yudı ol başı gül şu ile
Bir harîre şardı anı misk ile

Hem Hüseyni bilüp anı gömdiler
Baş ayak ucına ılgün dikdiler

Dört yanından kıonşılardan okudu
Şehîd olmuş başına gelün dedi

Şimdi aña hem ziyarete varan
Eyledür dir ol ağaçları gören

Çünkü başı orta yire kıodılar
Dünüñ iki bahşını ağladılar

Çevresine şoñra divār çekdiler
Kıapu urup berk idüben gitdiler

Çünkü geçdi dünüñ iki ulusı
Kıapu oldu gördiler tam ortası

Burada hatm oldu bu söz iy hümâm
Bâkisin dağı deyelüm iy imâm

Ol kıapudan gördiler kim nür gelür
Evün içi toptolu pür-nür olur

İşit imdi iy ‘azîz-i bâ-şafâ
Neyledi ol hariciler bî-vefâ

Nür içinden gördi birkaç ‘avreti
Hulle geymiş şu‘le virmiş şüreti

Yüridiler ol aradan ilerü
Küfe yakınında kıondılar girü

790. Tonların yırtıp gelür saçın yolar
Anı görüp kıamusı hep kıorkdılar

Şibr-i mel‘ünüñ evi anda idi
Ol burada bir köy içinde idi

Didi kıorkmañ oturuñ kıılıñ yaşı
Fâtıma benden Hüseynün anası

Geldi evine oturdu ol hemân
Başı bir taş altına kıodı revân

Hem Hadîce Ümmü Gülsüm birimüz
Yaşa geldük dağı Meryem cümlemüz

‘Avreti kıande idün didi aña
Şibir aydur aydayım diñle saña

Kıanı oğlancuğumuñ başın baña
Getürün kim yüzümü sürem aña

780. Pâdişaha harici gelmiş idi
Şah ile anlar yağı olmuş idi

Baña virün kıanlı başın göreyin
Kıanlı tonların gözüme süreyin

24a. Añların başlarını kesdün dedi
Yıyesi derdlendi ol it uyudu

Kıanı ol cânım şehîd-i Kerbelâ
Kim bugün oldu buña dürlü belâ

Ağılandı kıâfir idi ol pelîd
Muşafânın mu‘cizâtını eşit

Böyle diyüp ağlaşurlar zâr u zâr
Nevha kıılurlar idi nevmîd-vâr

Gicenüñ üç bahşı geçince bular
Zârı kı lup dağı andan gitdiler

24b. Hatûnı Şibri uyardı iy şafâ
Didi kimüñ başı bu iy bî-vefâ

Bu Hüseyniñ başımış iy bed-gümân
Hâricî midür Hüseyñ iy bî-amân

800. Şad-hezâran nâm u la'net iy la'în
Saña gelsün yoğumuş hiç sende dîn

Çârını başına örtüñdi hemân
Çıkdı evden yürüdi gitdi hemân

Aradılar anı çok bulmadılar
Kancaru gitdüğini bilmediler

**Bu arada işbu söz oldı tamam
Muştafânuñ ruñına deñ es-selâm**

İşit imdi iy 'azîz-i bâ-şafâ
Aydalum ki noldı âl-i Muştafâ

Çün şabağ oldı nağâre urdılar
Süñülerle başları götürdiler

Muştafânuñ hanedânı kızların
Deveye bindirdiler çıblağ yalın

Yüridiler Kûfe şehrine bular
Varuban Kûfe şehrine girdiler

Süñülere dikilen ol başları
Süñni görüp ağıdurdı yaşları

Yüzünü gün görmeyen hatûnları
Develere bindürüben anları

810. Çatal olmuş develerüñ hörgüci
Perde olup şaklamış hatûnları

Kûfe halkı anı gördi ol zemân
Zârı kıldı ağladı pîr ü cüvân

İşbu fûrkatle başı götürdiler
Beglerinüñ katına götürdiler

Hâli kim gördi Hüseyñüñ yüzünü
'Aklı gidüben unuttı özünü

Ol saray içindekiler ne ki var
Baş aşağı kamu hayrân kaldılar

25a. Aldı başı dizi üstüne kodı
'Amr-ı nağs mel'ün ilerü oğudı

Şandalı kurdılar oturdu aña
Şimr-i mel'ün Eş'at oğlı bir yaña

İlerü geldi hikâyet eyledi
Nice ceng itdüklerini söyledi

Hâli kim geldi Hüseyñüñ sözüne
Dizi üzre başa bağıdı yüzüne

Pes boğazından çıkup bir kaçre kan
Deldi tonun uyluğın geçdi revân

820. Tahta indi deldi tahtını dağı
Tahta üzre varıcağ rahtı dağı

Ol la'înüñ uyluğı hoş olmadı
Çüriyüben yiydi hiç oñulmadı

'Akıbet ol renc ile öldi ol it
Kalanı hem nice oldı sen işit

Ol 'Ubeydullah da aydur ki bilüñ
Götürüñ başları 'azm-i Şâm kıluñ

Aluban bunları ol dem gitdiler
Müddet ile çün Dımışka yetdiler

Hariciler karşı çıktı ileri
‘Amr-ı naḥsa cümle hizmet eyleyi

Ḳuzıcuḳlarıñı senüñ yâ Resûl
Ne zelîl idüp getürdi bu fuzûl

Yedi yirden çekdiler ‘izz ile
Girdiler ol demde ‘izz ü nâz ile

840. Bu senüñ ‘adliñ midür iy nâ-bekâr
Sen bizi böyle getürdüñ ḥor u zâr

Hâli kim gördi Yezîdüñ yüzünü
‘Amr naḥs ol yire urdı yüzünü

‘Avret u kızuñ ḳaravaşlarıñı
Yidi perde içre şaḳlarsın anı

Taḥt üstünde Yezîd-i bed-fi‘âl
Oturuban eyler idi ḥile âl

Muştafânuñ kızların gelinlerin
İşbu ḥâl ile esîr eyleyesin

Şordı bunları Yezîd-i bed-fi‘âl
Kim nicesi olduḡını vaşf-ı ḥâl

Andan aydursın Muḥammed ümmetin
Biz geçürdüñ sañadur nevbet hemîn

830. ‘Amr-ı naḥs bir bir ḥikâyet eyledi
Ḳamu aḥvâli ḥikâyet eyledi

Aḡlar aydur hem ilerü sürinür
Şunuban ḳartaşcıḡı başı alur

Hükmü kıldı başları getürdiler
Ol Yezîdüñ taḥt önünde ḳodılar

Urdı kendü yüzün anuñ yüzüne
Dökdi ḥasret yaşını gül yüzüne

25b. Hem ḥatûnları daḡı getürdiler
Taḥt alâyında ayaḡın ḥurdılar

Āḥ kıldı gitdi andan ‘aḡl u hûş
Andaḡılar ḳamusı kıldı ḥurüş

Başı açuḳ anlarıñ yalın ayaḳ
Toz u topraḡa bulaşmış gül yañaḳ

Şorar aydur ol Yezîd-i nâ-bekâr
Ne ḳişidür işbu aḡlayan nigâr

Muştafânuñ kızları gelinleri
Kâfir esirger göricek anları

Didiler kim ol ‘Alinüñ kıızıdur
Aydur anuñ için artuḳ sūzlıdur

Ümmü Gülsüm hem Ruḳıyye geldiler
Zeyneb ile çün Yezîdi gördiler

26a. Bu daḡı atasına beñzer sözi
Ḳanı söyler hiç utanmaz kendüzi

Ḳıldılar feryâd u zârı vü fiḡân
Didiler mel‘ün elüñden el-amân

850. Daḡı bundan şoñra hem ol ḥayr u şer
Ol ‘Aliyyü’l-Aşḡara kıldı naḡar

Şöyle kim çağrışdılar yâ Muştafâ
Vâ Ḥüseynâ vâ ‘Aliyye’l-Murtaḡâ

Didi bu oḡlan kimüñdür ol ḥaḳîr
Didiler oḡlan Ḥüseynüñ ya emîr

Ḳandasın gör bizüm aḥvâlümüzi
Bu Yezidüñ önünde ḥalümüzi

Didi oḡlan görüñ imdi siz bunı
Tañrı nice ḥor eyledi sizi

Diler idi ol atañ dedeñ senüñ
Minber üzre adın aydalar anuñ

Aña mü'minler beñi okuyalar
Görmedi layık anı Perverdi-gār

Anı Tañrı bize rûzı eyledi
İşbu resme niçe herze söyledi

Döndi Zeyne'l Ğābidin aydur aña
İy utanmaz naħsu ħar digil baña

İşbu minber kime olmışdur Ğayan
Senüñ atañ ya dedeñ kıldı beyān

Ya benüm atam dedem mi eyledi
İşbu sözüme cevāb eyle dedi

Muřafā benüm dedem mi ya senüñ
Murřazā benüm babam mı ya senüñ

860. Dedeme benüm řalavāt eydilür
Ol senüñ ceddüñe la'net dinilür

Ol la'ın çün kim bu sözi diñledi
Tutuñ öldürüñ bunı bu dem dedi

Tutdılar anı kim öldüre idi
Na'ra urdı Ümmü Güłşüm řomadı

Didi Zeyne'l Ğābidin yine aña
Tut kılağüñ bir zaman benden yaña

Ol zaman kim Mekkeyi aldı Resül
Dedeñ evin şakladı ol pür-uşül

Şimdi sen oğlanlarını kırasın
Ĥazretine ne yüz ile varasın

26b. Çün Yezid işitdi bu sözi Ğayān
Ditredi yaprak gibi ol řaltabān

Yidi yaşındaydı Zeyne'l Ğābidin
Kim anuñla baħş kıldı ol la'ın

Luşf ile söyledi ol demde Yezid
Ne dilerseñ dile benden ber-mezid

Seyyid aydur ħācetüm senden budur
Babamuñ başın yine baña buyur

870. Ol Yezid aydur revā kıldum anı
Daħi ayruķ ħācetüñ var mı şanı

Didi bir ħācet daħi oldur saña
Babamı öldüreni virgil baña

Kim bugün dādumı andan aluram
Atamı öldüreni ben de öldürem

Döndi Yezid ol dem anda söyledi
Kimdür anı öldüren buluñ didi

Kimse anda söylemedi tınmadı
Yüzüne baķup Yezide dönmedi

Didi bir ħayrı dilegil virelüm
Didi destür vir bize kim gidelüm

Didi bir daħi revādur ħācetüm
Didi saña bu durur kim dilegüm

Dilerem ola yerin destür baña
Ĥuřbe okuyam dilegüm bu saña

Ĥahķahayla güldi aydur ħoş ola
İrte fikriñ kendözüñe şuş ola

Çünkim ol gün bu kararı kıldılar
Anlara bir ev virüp şondurdılar

880. Pes yüz altun ile hem on biñ gümüş
Beyzler ile bunlara vir yimüş

Ümmü Gülşüm anı kılmadı kabûl
Ya'ni bizi altun ile aldar ol

Ol çü peşmân olmuş idi sözine
Bağmadı ol dem 'Alinüñ yüzine

Öldüre arkadaşlarımı zulm ile
Kān bahā virmek diler altun ile

Baş öñine şaldı vü kaldı hacil
Kim bile ne ide dir ol şîr ü dil

27a. Almayam altünını koyam Haka
Tañrı haqqımız alısar muṭlaḳā

Didi ol demde Yezîd-i bed-fî'al
Minber üzre çıkmasun dir ol 'ayāl

Bir saray içinde cem' oldı bular
Nevḫa vü zāriya meşgûl oldılar

Ṭurdıḡı yirden disün sözün 'ayān
Ne ki vār gönünde maḳsûd u beyān

Gice pinhāni müsülmānlar gelür
Anlaruñla ağlayup zāri kıılır

Ṭurdı ayaḡ üzre hem ol şîr ü ner
Hoş fesāḫat virmiş idi dād-ger

Dürlü ṭonlar anlara getürdiler
Ṭonı anlar cümle ḳara giydiler

900.27b. Başladı zikr oḳudı ol pür-uşûl
Ḥutbenüñ ardınca ol medḫ-i Resûl

Çün şabāḫ oldı ve baş ḳaldırdı gün
Cum'a idi hem o gün iy zü-fünûn

Oḳudı hem Çār-ı Yāruñ medḫini
Söyledi ḫaricilerüñ ḳaçını

Ḳuşluk oldı kim şalā oḳudılar
Ḥalk-ı 'ālem mescide cem' oldılar

Söyledi şî'r ile kendü ḫālını
Atasıyla ḳavminüñ aḫvālını

Mescide geldi çü Zeyne'l 'Ābidīn
Ḳayḡulu bir yirdi oturdı hemīn

Bellü bilüñ iy cema'at bî-riyā
Benem ol āl-i Resûl-i Kibriyā

890. Geldi mescide Yezîd-i pür-daḡal
Bile geldi daḡi Mervān-pür-daḡal

Fāṭıma atam anasıdur bilüñ
Atam atası 'Aliyye'l-Murtaḫā

Cümle ḫalk mescide geldi ḫāşş u 'amm
Oḳudı Ḳur'ānı ḫāfızlar temām

Babama ḳardaş degil midür Ḥasan
Ulu dedem ol Muḫammed Muştafā

Nice dürlü herze hedyān itdiler
Ol 'Ali ḫaqqında bühtān itdiler

Bir ulu dedemüñ İbrāhim adı
Ol Ḥalilullah u pîr-i enbiyā

Bu nifāḳı idüben didi olar
Şoñra Zeyne'l 'Ābidīn ṭurmaḡ diler

Benüm aşımdur ilerü bî-gümān
Bize kılamak var mıdur bunlar cefā

Aydur ol dem iy Yezîd didüm saña
Dünki va'deden icāzet vir baña

Bildiñüz kim Kerbelāda nitdiler
Cevr ile bize cefā vü çok belā

Dedemi öldirdi bunlar mekr ile
Âğu virdiler Hasana ne sezâ

910. Babamı ʿammularımı kırdılar
Kanı kardeşcuqlarum oldu hebâ

Bizi itdiler yalnızcağ hür u zâr
Fâş u rüsvây bindirüp develere

Deve örgüçleri şakladı bizi
Şaklamadılar bu kavm-i bî-ḥayâ

Ol cemaʿat çün bu sözi dinledi
Kamusı efğan u zârı eyledi

Kaşd kıldılar gulu-yı ʿamm ola
Hâriciler kamusı bed-nâm ola

Gördi anı ol Yezîd-i nâ-bekâr
Korqusundan zehresi gitdi i yâr

28a. Naʿra urdı ol mü'ezzine ki tur
Oğu ezânı bu dem kâmet getir

Tîz mü'ezzin örü turdı ol zemân
Başlayup Allahu Ekber dir hemân

Şıdqla Allah didi Zeyne'l ʿÂbidîn
İşidicek ol yüce Tañrı adın

Eşhedü enlâ ilâhe çün dedi
Şoñra illâ'llah ile ḥatm eyledi

920. Eşhedü enne Muhammed çün dedi
Zeyne'l ʿÂbid anda feryâd eyledi

Aldı başından ʿamâmesin hemân
Ol mü'ezzin den yaña etdi revân

Ol mü'ezzin dir Muhammed ḥürmeti
Şabır itğil bir dem itme kâmeti

Döndi aydur iy Yezîd-i bi-şafâ
İşbu adın okuduğun Muştafa

Ol benüm dedem midür yoḥsa senün
Toğrı söyle sözi var ise canun

Ger Hüseynüñ dedesidür diyessin
Nite anı zulm ile öldüresin

Müsülmânem diyü daʿvi idessin
Hem Resûline şehâdet idessin

Dönesin şoñra Muhammed aşlını
Kırasın kavmini aşlı faşlını

Kimisini öldüresin zehr ile
Babamı öldüresin sen qahr ile

Andan aydasın müsülmânem i cân
Sen cuhüddan kemterü naşrâniden

930. İt vefâ kıldı sen itmedün vefâ
Eyledün çok çok bize cevr ü cefâ

Sen dedemden din ü imân bulasın
Şoñra aña bunca ʿişyân kılasın

Vay saña ol günde iy bed-baḥt-ı şüm
Kim dedem ḥağ isteye senden zalüm

28b. Bellü bil kim dünye fânîdür geçer
Dünyeye kim geldise âḥir göçer

Bize bugün oldu yarın sizedür
Size tamu odı uçmağ bizedür

İşbu sözi söyledi ol bā-şafâ
Halk gulu kıldılar ol dem bā-vefâ

Hem Yezîde kıldılar ol dem guluvv
Korqudan ditredi ol itden uluvv

Na'ra urdı ol mü'ezzine ki tır
Tiz oturma işbu dem kâmet getir

Çün mü'ezzin tırdı kâmet eyledi
Ol cemâ'at hem ikâmet eyledi

Pes namaz kılındı taşra gitdiler
Her biri işlü işine gitdiler

940. Ol Yezîd-i hâricî tırdı örü
Tahtı üzre geldi oturdı girü

Bu haber yayıldı gavğa kıldılar
Halk-ı âlem bir araya geldiler

Ulu kiçi bay u yohsul hass u 'amm
Kıldılar gavğa Yezîd üzre tamam

Kaşd kıldılar sarayın yıqalar
Kendüyi çıkarup oda yaqalar

Nâgehâni bir bulut çıkdı revân
Karañuluk tıtdı cihânı hemân

Yağdı yağmur toliyle esdi yil
İndi tağlardan Dımışkı başdı sil

Bir yanın aldı Dımışkuñ pes i cân
Vaşfa şıgmaz ol figân ender figân

Halk-ı âlem cümle feryâd eyledi
Bir yire cem' oluban dâd eyledi

Siz Muhammed oğlunu öldürdüñüz
Anıñ ile mekr ü hîle kıldıñuz

Tañrı hışmı size gayret eyledi
Yıkdı şehri bize âfet eyledi

950.29a. Anı gördi ol Yezîd-i nâ-bekâr
Gevdesinde cânı oldu bî-çarar

Dir vezîre neyleyelüm ya vezîr
Bilmezem bu işde nidem ben haķır

Didi Mervân sözümi işit saña
Aydayım bunları göndür bir yaña

Yoħsa nâgâhin guluvv-ı 'amm olur
Kaşd olur tahta bize bed-nâm olur

Hele bu hâl üzre birkaç gün geçer
Sarayında ol Yezîd yiyüp içer

Bir nefes diñlendürelüm iy hümâm
Muştafānuñ rûhına diñ es-selâm

Gerçi söz çok bunda ammâ bir daħi
Rāviler şöyle buyurmuş iy aħi

Ol Yezîd-i ħakisâr u bed-fi'âl
Başladı hem yine bir fitne vü âl

Kaşd kıldı Şehrebânüyı ala
Kim Hüseyñüñ ħatunına yâr ola

Beglerüñ bir niçe ħatunun aña
Gönderüben didi ki gelsün baña

960. Aħsen-i vech ile ger gelürse ol
Bulısar 'izzet benüm ħatımda bol

Ger begenmeyüp beni gelmez ise
Ĥürmetini şaķlayup bilmez ise

Güc ile almasını yañılmazam
Toğrı direm ħalanını bilmezem

Zira Hüseyinle ortamuzda kîn
Bir daħi anuñ ucundandur yakîn

Kim ben evvel almak isterdüm anı
Vardı Hüseyne begenmeyüp beni

Hele şimdi şöyle gösterdi felek
Çäre bu kim baña gele ol melek

Şehrebânuya varuban bu sözi
Ol hatunlar ʿarz idüp açdı yüzi

29b. İşidicek Şehrebânü kıldı āh
Uydı pâyüme benüm bu rû-siyāh

Ümmü Gülşüme bunı bildürmedi
Zira fikrinde özi kāmīl idi

Gönlü içre rāyı tedbīr eyledi
ʿAklı içre rāyı hoş yir eyledi

970. Tatlu dille ol hatunlara cevāb
Söyledi çün kim şavāb ender şavāb

Didi beni göre layık kendüye
Baña ʿizzet gösterüp hatun deye

Sözini kıldum kabūl ben de anuñ
Lakin andan bir dilegüm var bunuñ

Dilegüm budur Hüseynüñ yaşını
Kırk güne degin tutaram yaşını

Şoñra gerdege giricek ol emīr
Turduğum evi eylesün bedr-i münīr

Tā ki ben dañi aña rāzı olam
Mağbul olursa sözüm yolunda ölem

Bu hatunlar işidüp sözün temām
Didiler kim bu Yezīde oldı rām

Hoş esenleşüp turuban gitdiler
Ol Yezīdüñ tayusına yitdiler

Şehrebânudan işitdiklerini
ʿArz kıldılar Yezīde varını

İşidicek ol Yezīd-i bed-fiʿāl
Hātırından sevinüp gitdi melāl

980. Didi her emri anuñ cān üstüne
Kişi katlanmaz mı kırk gün dostuna

Dañi turduğı sarāyına varam
Ol melegüñ yüzünü anda görem

Bu sevinc ile oturdı ol Yezīd
Anlaruñ rızqın ider hergün mezīd

Geldük imdi Şehrebânü hāline
Kim anuñ fikri nedür hem āline

30a. Ümmi Gülşüm ile Zeynebe ʿayān
İşbu hāli anlara kıldı beyān

Dilerem kim hīle vü destān ile
İşbu melʿunı getüreydüm ele

Siz benümle himmet eyleñüz hemān
Ol ite fırsatda virmezem amān

Bunlaruñla ittifākı bir ider
Ol Yezīd-i hākisāre gör nider

Bir frenk encekini ol dem nigār
Buldurup getürdi itmez āşikār

Adını kodı Yezīd ol enceküñ
Ziyrek idi mişli yoğdur enceküñ

990. Kırk güne dek adını örgendi ol
Kim Yezīd iderse yalınurdı ol

Geldük imdi Şehrebânü evine
Üç ev idi biri biri içinde

Dibdeki evüñ pençeresi var idi
Ardı bahça havlısı hem tar idi

Yād kimse size vāqıf olamaz
Ol evüñ hālını kimse bilemez

Gerdege irüp atından indi tiz
İçerü girüp kapu berk itdi tiz

Dibdeki evüñ kapusu dibine
Každılar kuyu bu hātūnlar yine

Hem ikinci eve irdi ol pelid
Kapusın bağladı anuñ da ol it

Bir niçe süñüler anda dikdiler
Üstüne kargu kemiş berk itdiler

Geldi üçünci evüñ kapusına
Ya'ni gire Şehrebānū üstüne

Şaz u şāmir daħi anuñ üstüne
Hāliceler daħi anuñ üstüne

1010. Ümmi Gülşüm ile Zeyneb ol nigār
Taşra bahçede tururlar idi zār

Şöyle kim gerdek gecesi ol Yezid
Başup ayak kapuya gide ol it

Gerdege daħi delük eylediler
Bu la'ini ne kıılır gözlediler

Yoқlasalar ol frenk encekini
Kim Yezid kōmışdı anuñ adını

Şehrebānū sarayı içre turur
Ay güneş gibi yüzi hem berķ urur

Göstere anlara alup gideler
Yezidi hem Haķķ it itdi nideler

Göriccek şevķi artuķ oldu ite
Diledi ayagın içerü ata

1000 Ol çukuruñ taşını toprağını
Bağçeye taşıldılar kırķ gün anı

Hālce üstüne ayak başdı revān
Ol saat kuyuya yıķıldı hemān

30b. Şoñra bu işi tamam idüp bular
Üç güne dek çukuru tōldirdular

Ol hātūnlar ittifāķı geldiler
Ol Yezidi pāre pāre kııldılar

Hem yezidlerüñ içinde ol zemān
Bir ulu 'ādetleri vardı i cān

31a. Zār u efgān ile öldi ol la'in
Buldı ol demde Hüseyne kılduğın

Kim güyegü olsa bir kişi meger
Üç gün andan almazlar idi haber

Üç güne dek ol hātūnlar hem tamam
Kuyuyu tōldurdılar hem iy hümām

Cümle böyleydi bularuñ 'ādeti
Beg veziri her kimünse nevbeti

Geldük imdi Yezidüñ beglerine
Üç gün oldu geldiler gerdegine

Şehrebānū hem rızā virdi aña
Vaķtidür şimden girü gelsün baña

Kapuyı kaķdılar açdı ol nigār
Didiler noldı begümüz n'oldı kār

Çün nikāh itdi Yezid-i nā-bekār
Kıldı yaraķ oldu ol demde süvār

1020. Şehrebānū dir it itdi Haķķ anı/
Didiler getür görelüm biz kani

Şehrebânû çağırur bir kez Yezîd
Hâzır oldu ol sa'at anda ol it

Qabiliyyet viridi ol dem Hâkq aña/
Anuñ ef'âlin gören kıldı taña

Gördiler böyleyle olur degül/
Bayağı hâline ol gelür degül

Didiler taqdirüñ işidür 'ayân
Bunu kimdür bilmeyen bellü beyân

Muştafânuñ hânedânına ayak/
Her ki başmağ isteye kalur yayağ

Ŧurdılar zârı ve tevbe kıldılar
Ol iti Yezîd şanuban aldılar

Tahtına getürdiler ol dem hemân
/Mâtem itdiler anuñçün bir zemân

'İbret oldu bunlara bu iş hemîn
Didiler Hâkqdur muhibbü's-şâbirîn

Ol Yezîdüñ oğlu var idi bir it
On sekiz yaşında idi ol pelîd

1030. Begleri Mervân ile tanışdılar
Ol itüñ begliğine kanişdılar

Getürüp tahta geçürdiler anı
İnşaallah şamudur anuñ yeri

Dağı anlar kim Hüseyne bu işi
Kerbelâda kıldıardı teşvişi

31b. Her birin yüz biñ 'azâbla anların
Öldürüben Tañrı aldı cânların

Şoñra Müslim adlu bir şâhib-kıran
Bunlara kıldı havâle Hâkq i cân

Hem dağı muhtâr kırtuldu yine/
Urdı kılc anlara döne döne

Geldük imdi ol Yezîd oğlu yezîd
Atası yerine beg oldu ol it

Şol kadar zulm eyledi ol da yine
Söger idi halk atası sinine

Pes Hüseyñ oğlına ol nâ-müdâr
Ol Yezîdüñ katına vardı meger

Ol dağı anı görüp hürmet kıılır
Yuvalanur öñine 'izzet kıılır

1040. Ne buyurursın dedi iy şehriyâr
Memleket senüñ dürür şehri (ü) diyâr

Didi Zeyne'l-'Âbidîn maqşûdum ol
Dilerem destür viresin bize yol

İşidüp Mervân ile tanışdılar
Bu işüñ öñün şoñun şanişdılar

Didi Mervân pes aña iy şehriyâr
Bunlara destür vir gitsün bular

Nâgehân yoğsa gülüvvı 'amm ola
Bize rüsvâyılık gele bed-nâm ola

Döndi Zeyne'l-'Âbidîne söyledi
Tâ ki diler göñliñüz kıluñ dedi

Bunlarıñ yarağını kıldı becît
Var idi bir pehlevânı key eşit

Adı 'Ömer bin Hilâl idi anuñ
İçlerinde olur idi anlarıñ

Sünni idi ol şafâ dil-dâr idi
Mâlı çoğ vü kendi vefâ-dâr idi

Bunları ışmarladı ol servere
Tā ki yoldaş oluban alup gide

1050.32a.Şehrebānū Ümmi Gülřüm ol
niġār
Ol zemān ikisi şayru oldılar

Ėayra yaza şerrini anuñ Kirāmen
kātibīn

Kim duā ile añarsa işbu Ėařtuñ
kātibīn⁹

Ol ġün anlar anda vaıde buldılar
Her ki geldi dünyaya lā-şekk gider

Anları anda Ėaķine ķodılar
Ol aradan ķayġulanu gitdiler

Hilāl oġlı ıÖmer ġün ol pehlevān
Bunlara yoldāř idi olup revān

Ėün bular irdi Medīne şehrine
Şehir Ėalkı ķarřu ġıķdılar yine

NevĖa birle zārı ķıldılar ķamu
Aġlamaġ ile yüregi taġlayu

Aldılar anları şehre girdiler
Bāķi ıömri bunlar anda sürdiler

Ėatim oldı bunda maķtel iy civān
Rağmet itsün işidene Müsteān

Rağmet itsün yazana oķuyana
Daği bunı işidüp diñleyene

Cümle imān ehline sen rağmet it
Yirlerin firdevs ü baġ-ı cennet it

1060. **Dileriseñ yazıla nürdan berāt**
Muřafānuñ ruğına diñ eş-řalāt

⁹ Son beyitte vezin deġiřmiřtir.
(Fâilâtün/fâilâtün/fâilâtün/fâilün)